

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 7

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ ΤΑΪΤΟΥ

Φωτογραφία ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Ἑλλήνος ζωγράφου κ. Γ. Προκοπίου, ὅστις μετέβη εἰς Ἀβησσυνίαν καὶ ἐξετέλεσε τὴν προσωπογραφίαν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μενελίκ. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀγοράσας ἀντὶ 800 λιγῶν ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενὴς κ. Κ. Κάγκος ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Πινακοθήκην.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ

Υπήρχεν ἑλπίς ὅτι ἡ λήξις τῶν ἐσθῶν θα σημεῖωσιν καὶ τὴν λήξιν τῆς πολιτικῆς ἐκκενρότητας. Ἐν τούτοις, παρήλθε καὶ αὕτη ἡ ἐβδομάς, χωρὶς νὰ δοθῇ τέλος εἰς τὴν ἀνώμαλον κατάστασιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διατελεῖ ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ Κράτος συνελθόν.

Ἀποφεύγοντες νὰ ἐξετάσωμεν ἂν ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἶχεν ἢ ὄχι καθήκον νὰ προβῇ εἰς ἐν ἀποφασιστικὸν μέτρον, καὶ νὰ κανονίσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀπέναντι τοῦ τόπου καὶ τῶν συναδέλφων του. Δὲν σχολιάζομεν ἐπίσης τὴν αἰνιγματώδη στάσιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Ἀναγκαζόμεθα ὅμως νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν κοινὴν δυσφορίαν, διὰ τὴν παράτασιν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης. Τὸ γόητρον τῆς Κυβερνήσεως ὑφίσταται ζημίαν ἐξ αὐτῆς, καὶ ἡ ζημία ἐπὶ τοσούτων μεγεθύνεται ἐφ' ὅσον πολλαπλασιάζονται αἱ φήμαι, αἱ δὲ προερχόμεναι ἀπὸ δηλώσεις τῶν ὑπευθύνων.

Τὴν ἐλαφρὰν ἀπογοήτευσιν, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν πολιτικὴν ζωὴν μας, ἤλθε νὰ προσανέξῃ, κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἐν ἀρθρῶν τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Σημαντήρα, δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν». Ὁ καθημερινὸς τύπος καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τὸ ἐσχολίασαν πολὺ. Καὶ ἄλλοι μὲν τὸ ἀπεκρίναν τολμηρὰ, ἄλλοι τὸ ἐθεώρησαν ὡς ἐστερημένον σοφιστικῆς καὶ ἄλλοι τὸ ἐξαπατήσαν ὡς προαἰσθητικὴν.

Ὁ κ. Σημαντήρας ἀνηγορεύσας, διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ τόπου, εἰς τὸν συνήθη τόνον, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ δεκαετηρίδων, κατέληξεν εἰς τὸ ἐξῆς περιεργὸν συμπέρασμα. Ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ ἐξέρῃ ἐπὶ ἄνδρας ἐντίμους καὶ ἱκανοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ παραδώσῃ τὴν Κυβέρνησιν. Ἄν δὲ ἡ Βουλὴ ἀρνήται τὴν συνδρομὴν αὐτῆς εἰς τὸ τοιοῦτον ὑπογεῖτον, ὁ Βασιλεὺς νὰ διαλύῃ τὴν Βουλὴν, καθ' ὃν ἔχει δικαίωμα. Καὶ ἂν ἡ νέα Βουλὴ δὲν ἀποφασίσῃ πάλιν νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν Κυβέρνησιν τῶν διορισθέντων ὑπουργῶν, νὰ διαλυθῇ καὶ αὕτη, μέχρις ὅτου ἐκλεγῇ Βουλὴ, ἡ ὁποία νὰ φθάσῃ εἰς ἀρμονίαν πρὸς τοὺς ὑπουργούς.

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀναλύσεως τῆς γνώμης ταύτης, διὰ νὰ δευθῇ τὸ ἀντισυνταγματικὸν αὐτῆς. Ὁ τύπος ἐπέτελλε κατὰ τοῦ κ. Σημαντήρα, διότι καίτοι ἀνώτατος τῶν δικαστικῶν, ἐν τῷ κράτει, λειτουργῶν, διετύπωσεν ἰδιῶς ἀντισυνταγματικὰς. Ἀλλ' ἴσως, εἶπαν τινές, ὁ κ. Σημαντήρας βλέπων πού ὁδηγεῖ τὸ καθεστὸς, προτείνει βίαν κατ' αὐτὸν, θέτων οὕτω τὰς βάσεις μιᾶς ἀμύντης ἐναντίον τῶν σημερινῶν καταστροφῶν.

Ἀλλὰ τότε, διατὶ ὁ κ. Σημαντήρας δὲν ἀπεφάσισεν, ἐπὶ πολλὰ ἤδη ἔτη, ἱσταμένως εἰς τὴν ἀνωτάτην δικαστικὴν βαθμίδα, ν' ἀρξίσῃ τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιότητός του, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ἐφάρσον τὸν εὐρίσκει πλημμελῆ, καὶ ἀφοῦ ὁμολογῇ ὅτι πράγματι τοιοῦτον τὸν εὐρίσκει; Διατὶ τοῦτέστι δὲν ὕψωσε πρῶτος τὴν σημαίαν, ὑπὲρ τοῦ καθαρῶν τῆς δικαιοσύνης, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα, καθ' ὃ εἶχε καθήκον; Πῶς ζητεῖ νὰ ἐκταθῇ εἰς γενικότητα, καὶ δὲν πράττει τὸ καθ' ἑαυτὸν, εἰς τὸν ἰδικὸν τοῦ κύκλου;

Αὐτὰ αἱ ἐρωτήσεις ἀπευθύνονται πρὸς

τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔχη δι' αὐτάς, ἀπάντησιν ὁ κ. Σημαντήρας, εὐρίσκωμεν ὅμως ὅτι δὲν ζητοῦν πολλὰ ὅσοι διατυπώνουν τοιαύτας ἀπορίας.

Ὁ κ. Σημαντήρας προτείνει νὰ διορισθῶν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἑπτὰ ἄνδρες ἱκανοὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ πού τάχα ἔχει κεκοιμημένους τοὺς σωτήρας τούτους ὁ προτείνων;

Ταῦτα ἀκριβῶς προτάσεις καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον διατυπώμεναι, ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, διὰ τὸν τόπον μας, ἡ ὥρα τῶν πρακτικῶν σκέψεων, καὶ τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως. Εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καὶ τὸ πλεονέκτημα τῆς σοβαρότητας. Θὰ μείνῃ ἀληθὺς ὡς σημεῖον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἐποχὴ ἡμῶν, διὰ τὴν καταφανὴ τῆς λειψανδρίας.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Οἱ γλωσσολόγοι τοῦ μέλλοντος—καὶ ἂν κρίνομεν ἀπὸ τῶν γλωσσολόγων τοῦ παρελθόντος, θὰ εἶναι ἀφρονες καὶ οἱ γλωσσολόγοι τοῦ μέλλοντος—θὰ προσβῶν τὰ μαλλιά των διὰ νὰ ἐξηγήσων πῶς ἡ λέξις «κρίσις» ἡ ὁποία σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ κρίναι, ἐκώλησεν εἰς μίαν κατὰστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι φαντάζονται, ποθοῦν, ἐνδρεῖνται, ἀγωνίζονται, ἀνησυχοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν κρίνει τίποτε.

Διότι ὁρισμένως δὲν ὑπάρχει περίστασις ἡ ὁποία νὰ γενωβολᾷ περισσότερα ὄνειρα, νὰ σπεύρῃ περισσότερους φόβους, νὰ ἐξυπνῇ τὰς βαθύτερα κοιμώμενας πλάνους, νὰ σπορπίζῃ ἀγωνίας ἢ ἀνησυχίας, ὅσον αὕτη ἡ περίστασις τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας. Ἐστὶ ἀνθρώποι ἐνθρονισμένοι εἰς τὸ ὕψος τῶν φιλοδοξίων των, αἰσθάνονται κατὰ τὴν νὰ τρέξῃ κάτω ἀπὸ τὸν θρόνον των. Εἶναι τὸ κρι-κρί τὸ ὁποῖον ἐργαζομένη «Νέα Ἐφημερίδα» ὅταν μίαν Κυβέρνησιν ἐκινδύνευε. Καὶ ἀπέναντι τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἀνθρώπων, ἀμέτρητοι ἄλλοι—ἀμέτρητοι ὅμως—βλέπουν ἐμπρός των τὴν ἀόρατον κλίμακα τοῦ ἱακωβ τῆς φιλοδοξίας.

Τι εἶναι ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ ὑποψήφιοι ὑπουργοὶ! Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς τελομαφύλας χρειάζεται προσόντα. Γιὰ νὰ γίνῃ νεοκρόνος πρέπει ν' ἀρξίσῃ τὰ μαλλιά του. Διὰ νὰ προβιβασθῇ εἰς ὑποδεκανέα πρέπει νὰ παρουσιάσῃ κάποιον ἀσχηρὴν εἰς τὸν στρατόνα ἢ νὰ γνωρίσῃ τοῦλάχιστον πῶς κατασκευάζεται ἡ σούπα τοῦ συστήματος.

Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ὑπουργός, μόλις χρειάζεται νὰ γίνῃ βουλευτής, δηλαδὴ δὲν χρειάζεται τίποτε περιστάς. Ὑποψήφιος ὑπουργός δικαίωματικὸς εἶναι ὁ πλοῦσιος βουλευτής, διότι θὰ προσφέρῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ κόμματος ἢ θὰ διδῇ γέφυρα. Εἶναι ὅμως καὶ ὁ πτωχός, διότι καίτοι πτωχὸς κατ' ὀφθαλμὸν νὰ γίνῃ ὑπουργός. Εἶναι ἔπειτα ὁ ῥήτωρ, διότι ὑπῆρξε πρωτοπαλῆκαρον εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς μάχας. Καὶ εἶναι καὶ ἐκεῖνος πού δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά ἀπὸ τὸ στόμα του, διότι—ἀλλοίμονον!—ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλῇ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ νικητὴς μὲ ὅλον τὸν τὸν συνδυασμὸν καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐσώθη μόνος τοῦ ἀπὸ ὅλον τὸν συνδυασμὸν τοῦ ἀποτυγχόντα.

Ἐπομένως δικαιοσύνη νὰ γίνων ὑπουργοὶ ὅλοι οἱ βουλευταί, ἀφοῦ ὅλοι θὰ ἀνήκουν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας. Προχθές εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κάποιος σοφὸς Ἀθηναῖος γνωρίζων καλὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, μὲ δειξάντων ὅλα αὐτὰ τὰ δείγματα τῆς ὑπουργικῆς ἀπορητικότητος.

—Αὐτὸς ἐκεῖ θὰ γίνῃ ἐξ ἀπαντος. Εἶναι πλούσιος καὶ τὸ κόμμα εἰς τὰς ἐκλογὰς ἔχει ἀνάγκην χρημάτων ἔπειτα δίδει καὶ κατὰ γέφυρα!

—Ἐστὶ ἔ; Καὶ ὁ ἄλλος;

—Αὐτὸς εἶναι ἕνα παιδί πτωχὸ, ἀπὸ κάποιον χωριό, τὸ ὁποῖον ἔγινε μόνος του.

—Σέλω μετ' αὐτόν. Καλὰ τὸ εἶπα; Ὁ δὲ ἄλλος;

—Ῥήτωρ. Σεφέρι! Μπορεῖ νὰ κολλυσιερῇ δώδεκα ὄρες!

—Μπράβο! Καὶ ἐκεῖνος ἐκεῖ πού τρώει καὶ δὲν μιλεῖ;

—Αὐτὸς δὲν μιλεῖ καὶ σὺν Βουλὴ. Ὁ κ. πρ. ὑπουργός τὸν ἐκτίσας προχθές καὶ ἔαρε ἡ καρδιά του. Ἄν ἐσηκώνατο νὰ πῇ δύο λόγια ἢ Κυβέρνησις πάει καλὰ τῆς.

—Γιὰ φαντάσου. Καὶ ὁ ἀπέναντί μας; —Ἐβγήκε μὲ ὅλον τὸν τὸν συνδυασμὸν. Ἐπὶ βουλευταί. Τοῦ δίνεις ἢ δὲν τοῦ δίνεις ὑπουργεῖον; Καὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἐβγήκε μόνος του, ὅλοι οἱ δικοί του τὴν ἐπαύαν. Ἀγὼν Δανιὴ, φίλε μου...

Ἐκτίσας καλὰ τὸν συνομιλήτην μου.

—Ὅστε μόνον ἐγὼ καὶ σὺ δὲν ἔχομεν δικαίωμα...

Ὁ συνομιλήτης μου μὲ παρετήρησε βαδύτατα μὲ βλέμμα διαπεραστικὸν καὶ μοῦ εἶπε: —Ἀπατάσαι. Ἐχομεν καὶ ἐμεῖς. Εἰμεθα νέοι ἄνδρες, ἀδοξίμαστοι...

Κύριε Θεοτόκη. Μὴ μὰς λησμονήσετε εἰς τὸν ἀνασχηματισμὸν.

Γ. Τσοκόπουλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

Ὅταν τὴν ἀντιχρῶσετε νομίζετε ὅτι εἶναι μία ποιμενίς, ἡ ὁποία ἐνεπνευμάθη καὶ κατέβηκεν ἀπὸ καμμία εἰκόνα τοῦ Βασί.

Σὰς ὑπενθυμίζει εὐθὺς τὰς μαρμαίρας, τὸ Τριανόν, τὴν ἐποχὴν τῆς Μαρίας Ἀντωνέτας. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι κυρία ὁλος διόλου τῆς ἐποχῆς μὲς.

Ζωηρά, πολὺλόγιστος, εὐθύμος, χαρίεσσα, σχηματίζει, εὐθὺς μόλις εἰσέλθῃ εἰς μίαν κοσμικὴν συνέλευσιν, τὸν ἐκλεκτότερον κύκλον τριγύρω της. Ἐπισύρει τὰ βλέμματα διὰ τῆς χάριτός της, καὶ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὸν σινηροβόλοντα διάλογόν της.

Κύριον χαρακτηριστικόν: ἀκαταμάχητος θέλησις. Δὲν εἶχε ποτὲ ἱκετεύσει, ἐπεθύμησε νὰ μάρη, ἐντὸς ἐνός ἔτους ἔγινε μία ἐκ τῶν ὀκτὼ καλλιτέρων ἱκετευτρίων ἐν Ἀθήναις.

Κατέχουσα τελείως τὴν τόση λεπτὴν τέχνην τῆς καλαισθησίας τῶν ἀμφιέσεων, παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀθηναίους χοροὺς, μὲ τελείας τουαλέττας αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν δολιχὴρον ποίημα συνδυασμοῦ χρωμάτων, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐναρμονίζονται μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά, παρουσιάζονται διὰ νέαν κυρίαν, ὡραϊότητα ἀντίθεσιν μὲ τὴν νεότητά δροσερὰς μορφῆς.

ΔΟΛΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κόρη μὲ γέλι κόκκινο,
Μὲ μάτι γαλανό,
Κόρη χρυσή μου, ἀγάπη μου,
Ποῦ δὲν εἶ λημονή...

Τὶ χειμωνιάτικη βραδυά! Ἀχ, νάμωνα κοντά σου...
Καὶ νὰ τὰ λέγαμε οἱ δύο
Γλυκὰ ὅς τὴν καμαρά σου.

Σὶά χεῖλή μου νὰ ἐσφίγγα
Τὸ ἄσπρο σου χεράκι
Μὲ δάκρυα νὰ ἔβρεχα
Τὸ ἄσπρο σου χεράκι...

Ἀἶνε

Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι κατασκευασμέναι διὰ νὰ τρέχωσιν. Ὅταν φεύγουν, τοῦτο οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, ἢ ὅτι ταχέως θὰ συλλεφθῶσι.

Rousseau.

Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουν μὲ τὴν σιάν, ἥτις βαδίζει ὀπισθὲν μας. Τὰς ἀκολουθεῖτε σὰς φεύγουσαι, τὰς φεύγετε σὰς ἀκολουθοῦσαι.

D' Arlecourt.

Μὲ τὰς τρυφεράς γυναῖκες πρέπει νὰ ἐξηλυτῇ κανεὶς τὸν ἐραστὴν ὁ ὁποῖος προσηγνῇ ἡμῶν, μὲ τὰς γυναῖκες τὰς σταθεράς γεννηθείσας πρέπει νὰ ἐξηλυτῇ τὸν ἐραστὴν ὁ ὁποῖος θὰ μὰς ἐπακολουθήσῃ.

Limagrat

Εἶναι μέγα τὸ ἀγαπάσθαι, ἀλλ' ἔτι μεῖζον τὸ ἀγατῆν. Ἐκ τοῦ πολλοῦ πάθους ἡ καρδιά καθίσταται ἡρώϊκή.

Οὐράκ.

Τὸ τελευταῖον ἄσμα πρὸς τὴν ζωὴν εἶναι πολὺ γλυκύτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον.

Cherbuliez.

Αἱ εὐγενεῖς καρδίαι δι' ὀλίγον μόνον λέξουν συνεννοοῦνται.

Cherbuliez.

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΙΚ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΤΑΙΤΟΥ

Οἱ ζωγράφοι μας δὲν μὰς ἔχουν συνηθίσει εἰς μεγάλας ἐκδρομὰς ὅταν βαρυνθοῦν ζωγραφίζοντες προσωπογραφίας Ἀθηναίων καὶ Ἀθιδῶν, πέρνουν τὴν παλῆταν τοὺς καὶ προχωροῦν ἕως τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἡ ἀνδραῖον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ μὰς χαρίζουν πίνακας πού παριστοῦν μίαν κολώναν τοῦ Ναοῦ, καὶ δύο βράχους τοῦ Παρθενῶνος τὰς ὁποῖας βλέπομεν σὺν τῇ εἰς τὰς προθήκας τῶν διαφόρων κορινθιστικῶν μας. Μερικοὶ φθάνουν ἕως τὴν Κέρκυραν, καὶ ἕνας δὲν εἶχαν τὸ θάρος νὰ διαβῶν θάλασσαν καὶ ὀκεανὸς καὶ νὰ ζωγραφίσουν μερικὰς τοποθεσίας καὶ σκηνὰς τῆς Αἰγύπτου. Τὸ νὰ προχωρήσῃ ὅμως κανεὶς ἕως εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Ταῖτο, τὴν ὥρασαν Αὐτοκρατορίας τῆς Αἰθιοπίας, θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς μῦθος τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, ὡς ταξεῖδι ἀναγόμενον εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ πάλαι ποτὲ Στάνλεϋ, ἀλλ' ὅχι ποτὲ κατόρθωμα δυνατόν νὰ ἐπιτευθῇ ἀπὸ Ἑλλήνα ζωγράφον.

Καὶ ὅμως ἕνας ζωγράφος Ἕλληνας, νεαρὸς ταίος, εἰκοσιπέντε ἰσως ἐτῶν, ὁ κ. Γεώργιος Προκοπίου, εἶχε τὴν τόλμην νὰ προχωρήσῃ ἕως ἐκεῖ, νὰ ζῇσῃ μεταξὺ τῶν Ἀβυσσινῶν, μὴνὰς ὀλοκλήρους, νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ μεγάλου Μενελίκ, καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν ὥρασαν αὐτοκρατορίας, τῆς ὁποίας καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα Ταῖτο—ἡλιοπροδόσιος—συμβολίζει τὴν μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῶν ὑπεροχῶν.

Ἡ Αὐτοκρατορία Ταῖτο εἶνε νεαρὰς ἀκόμη ἡλικίας, καὶ εὐγενεστάτη ὅταν ὁ Μεγαλειώτατος σὺνζυγὸς της ἀνέθεσεν εἰς τὸν Ἕλληνα καλλιτέχνην νὰ τὴν ζωγραφίσῃ, ἐξαριστήθη πολὺ καὶ ἐπεδαψίλευσε μυστὰς περιποιήσεις εἰς τὸν μέλλοντα προσωπογράφον της. Ὁ Μενελίκ ἐπίσης ἀπένευε τιμὰς καὶ παράσημα εἰς τὸν κ. Προκοπίου, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ παράσημον τοῦ Σολομῶντος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπονομὴ θεωρεῖται ὡς τιμὴ ἑξαι-

Ο Κ. ΚΩΝΣΤ. ΚΑΓΚΟΣ

ρετικῇ.

Ὁ Ἕλληνας καλλιτέχνης ἀπεικόνισε καὶ πολλὰς ἄλλας αἰθιοπικὰς ἐξοχότητας καὶ τοπεία ἀβυσσινιακά, τὰ ὁποῖα ἀπῆλθον ἀπὸ λῆμνον λεύκωμα τὸ λεύκωμα αὐτὸ ἡρώδων.

Ο Κ. Γ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΝΕΔΡΑ

Χιόνι, χιόνι... Αἱ Ἀθῆναι ἐνδύνονται μανθῶν λευκὸν, αἱ πενταὶ νυφάδες τῆς χιόνος τῆς τὸν ὕαινον μὲ ζῆλον. Εἰς ἕνα μαγικὸν χορὸν, τρελὸν χορὸν, πηδοῦν, χορεύουν, πᾶσιον καὶ πυκνῶνται εἰς στρόφημα λευκὸν τὰ μικρὰ ἄσπρα καὶ ἐρήμιστα κομματάκια τῆς χιόνος καὶ ἀπορίζουν τὸ χῶμα καὶ τὰς στέγας τῶν οἰκῶν καὶ ἀνάπτουν τὴν θεριμίστραν καὶ κλίνουν τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως εἰς τὰ πᾶσι τῶν.

Εἶνε θέαμα σπάνιον διὰ τὰς Ἀθήνας τὸ χιόνι, ὅταν εἶνε μάλιστα τὸσον πυκνὸν, τόση πλυσίον, ὅσοις τὸ σημερινόν. Δι' αὐτὸ τὸ πρῶτον χιόνι, ὑποδύονται οἱ Ἀθηναῖοι μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἀνησυχίαν, καὶ τὰ μάτια ἀνήσυχον, βλέπουν τὸν τρελὸν χορὸν τῶν λευκῶν νυφῶν, καὶ φαίνονται ἐρωτῶνται:

—Θὰ τὸ στρώσῃ;

Πρὸ μῆνος ἀκόμη ἔγινε ἀπόπειρα στρώσματος ἀποτυγνύσας ὁ ἥλιος ἐλαμπεν καὶ τότε ὅπως χθές, ἀλλὰ τὸ χιόνι τοῦ ἔκαμεν ἐνέδραν ἕνα βράδι ὁλοπνὸν πού ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, τὸ χιόνι, ὑποκλινὸν καὶ γοργόν, ἤρχιζε νὰ λευκαίη τὴν κοιμημένην πόλιν· οἱ ὁρμῶι ὅμως εἶνε πολλοὶ καὶ ἡ ἐργα-

σία μεγάλην τὸ χιόνι δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἀσπρίσῃ ὀλίγα πρᾶσινα φύλλα τῶν δημοσίων κήπων, ὅταν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ μεταμεσημβρινοῦ ἡλίου τὸ διέλυσαν ἢ ἀσπρίνωσιν τῆς θερμοτήτος διέλκε τὸ προνομισαμένον τοῦ ὕψους.

Τώρα ἡ ἀπόπειρα ἐπαναλαμβάνεται τὸ χιόνι παρὰ ποτε ἀποφασιστικόν, ἐκάλεισε ὅλας τὰς ἡλικίας τῶν στρατευομένων νυφῶν ὁ ἥλιος ἦτο χθές πολὺς καὶ αἶθρον ἰσως ἀπειλεῖται θερμοτέρως ἀνάγκη ἐργασίας διὰ νὰ γείνη λευκὴ αὕτη ἡ πελορία Ἀθῆναι καὶ ἡ χιὼν ἐπιστρατεύεται, καὶ πᾶσι λευκὴ, πυκνὴ, πλυσία...

Ὁ ἥλιος κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ κάποιον βουνὸν γελᾷ ἴσως διὰ τὴν ἐνέδραν—αἶθρον θὰ ἐξυπνήσῃ πάλιν θερμοῦ, καὶ τὸ δεύτερον χιόνι θὰ ἀκολουθήσῃ τοῦ πρῶτου τὴν τύχην καὶ θὰ λυθῇ καὶ αὐτὸ ἐκτός ἂν ἐνέχεται εἰς τὴν μεταφράσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μείνῃ... ἀλυτῶν.

Ἰωνᾶς

Ἡ κυρία ἀποστολὴ τῆς ἱστορίας εἶναι, κατ' ἐμὴν γνώμην, νὰ ἐξάσῃ προσοχόντως τὰς ἐναργετοὺς πράξεις καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς ἀνθρώποις τὸν φόβον τῆς αἰτίας, ἢν οἱ ἐπιγινόμενοι προσάπτουσιν εἰς τὰς ἐπονειδίστους πράξεις.

Tacite.

ὁ κ. Ζε' βουδάκης ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν.

Ἡ προσωπογραφία ὅμως τῆς Αὐτοκρατορίας ἐγένετο τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος μεταξὺ ἐξεχόντων προσώπων, πλουσιῶν καὶ συλλογῶν ἰδιοῦ μας καὶ ἑξένοι, καὶ πρέβεες ἀκόμη ἔξωθεν κρατῶν προσέφεραν μεγάλας τιμὰς εἰς τὸν καλλιτέχνην διὰ νὰ τὴν πωλήσῃ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀγγλὸς ἀντιπρόσωπος προσέφερε 2,000 λίρας διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν προσφέρει εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ὁ κ. Προκοπίου ὅμως ἠρνήθη τότε.

Εὐτυχῶς κάποιος φιλόπατρις Ἕλληνας ἐπρόβλεπε.

Ὁ κ. Κάγκος, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρί

ΕΛΛΑΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΓΟΜΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΩΣ

Εσωτερικού και Κρήτης Δραχ.	8
Εξωτερικού..... Φε. χρ.	12
Ρωσσίας..... Ρούβλια	5
Αμερικής..... Δολάρια	3

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ

Απόδειξις εισπραξέως εκ μερους της «Ελλάδος» ισχύει, εάν δεν φέρη την υπογραφήν του κ. Σπ. Ποταμιάνου και την σφραγίδα του φύλλου.

Παρακαλούνται οι κύριοι έμποροι ή προϊστάμενοι γραφείων, οι δίδοντες άγγελιας προς δημοσίευσιν εις την «Ελλάδα» να έχουν, υπ' όψει των, την δήλωσιν ταύτην και να ζητούν, εγγυήρους απόδειξεως πληρωμής του αντίτιμου των άγγελιών των.

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ άσχολεῖται με μίαν μούντζαν ή όποια άνέτειλε πίσω από την κεφαλήν της Αθηνάς. Διαιτί ή Αθηνά μάς μουντζώνει; Αυτό τό ζήτημα άπασχολεί τόν τύπον και τούς πατριώτας. Λύσεις εδόθησαν πολλά, αλλά κανείς δεν έννοεί διατί ή Αθηνά με την μίαν χείρα κρατεί δόρυ, με την άλλην άσπιδα και με την τρίτην μουντζώνει τό παγγέλλιον. Ημεῖς νομίζομεν ότι ή Θεά έννοήσασα ότι πρόκειται περί Ταμείου, έφροντισε να έχη τρία χέρια κατά πάν ενδεχόμενον, και εκ καλής συνήθειας μουντζώνει με τό τρίτον χέρι, έως ό- του τά χρησιμοποίησιν και τά τρία εν καιρώ.

ΠΟΛΛΟΙ απέδοσαν εις κυριοβουλίαν των Γερμανών τό πενταδάκτυλον που άπευ- πόδη πίσω από την θείαν περικεφαλαίαν. Η Γερμανία εκδικαίεται λέγονον. Αλλά διατί; Πολλοί εινε της ιδέας ότι ο Κάϊσερ έχει προηγουμένα με τά γερμανικά μερικων αυλικών τά όποια ήκουσεν άλλοτε εν Κερκίρα.

ΔΥΟ ΔΙΚΑΙΉ άποσχόλησαν τούς Αθηναίους ή δική του άναρχικού Παπαμικρο- πούλου, και ή δική του Ζευγάλη. Ο ένας ως γνωστόν έφρονεν μίαν βόμβαν εις την Βουλην και ο άλλος μίαν άλλην εις τό λα- χείον του Στόλου, αλλά και αἱ δύο ήσαν κα- κέκτυποι, κατά την φράσιν του προέδρου του δικαστηρίου.

ΤΟ ΣΙΟΝΙ έπεσκέφθη τάς Αθήνας πυ- νκόν και την στιγμήν που γράφομεν ένδουε με λευκόν ένδωμα την πόλιν. Έξω χιόνι, βροχή και παγωνιά. Πολλοί ήθέλησαν να δώσουν έξηγήσιν του άπροόπου φαινομέ- νου, και λέγονν ότι ο καιρός άνέναντος τά άστεία έσπερινής συναδέλφου, αλλά πάλιν φρονούν ότι εινε τά άποτελέσματα του άρ- θρου του προέδρου του Αρείου Πάγου.

ΑΦΟΥ γίνεται λόγος διά τόν κ. πρόεδρον ως πώς έξηγήσωμεν τί συμβαίνει. Ο κ. πρόεδρος δυσαναχετών διά την κατάστασιν

του κράτους προσεκάλεσε τόν Βασιλέα να ένδυνή την πανοπλίαν του και να πατάξη τά έπικροπα, έχων υπ' όψιν του και την έξής συνταγήν του: λαμβάνετε φουσκομένον λόγων δράμια 20. όρίπτετε μορίας..... 7. πατριωτισμού όψιμου..... δακν 1. Ανακατεύετε... τούς άναγνώστας και σε- βίσετε.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τό ύπουργικόν συμβούλιον τό συγκρο- τηθέν την παρελθούσαν Τρίτην, 8 Ια- νουαρίου, όπως έγγνώσθη, έξεύρε την λύ- σιν να παρουσιάσθ ή Κυβέρνησις εις τήν Βουλήν με ύπουργόν των Οικονομικών τόν κ. Σιμόπουλον, και ούτω έθεωρήθη, ότι ή ύπουργική κρίσις ή χρονολογούμενη από της 19 Δεκεμβρίου του 1907 έληξε.

Κατόπιν τούτου, εις τάς έπαρχίας διεδι- δάθη προς γνώσιν του Έλληνικού Λαού και... συμμορφώσιν του έξής τηλεγράφημα εις τέσσαρας λέξεις.

«Υπουργική κρίσις έπαυθεν ύψιστα- μένη».

Υπάρχουν εν τούτοις οι φρονούντες, ότι και με αυτήν την λύσιν, ή Πολιτική κρί- σις δεν έληξε.

Και ήκούσθη ο έξής διάλογος: —Βρε άδελφέ, σου λέγω ότι ή Κρίσις εξακολουθεί!

—Και έχω σου λέγω ότι εξακολουθεί ή άκρισία.

Κατ' αντίθεσιν προς τά έδώ συμβαί- νοντα, έγνώσθη τηλεγραφικός εκ Σόφιας, ότι ο Βούλγαρος πρωθυπουργός κ. Γκούν- τεφ, χωρίς προηγουμένως να ειδοποιήσιν τούς πολιτικούς μας κύκλους «διά να συ- ζητήσουν τό πρόβλημα», άνήλθεν εις τά Α- νάκτορα του Ήγεμόνος και ύπέβαλε τήν παρατίθιν της Βουλγαρικής Κυβερνήσεως.

Ός ήτο επόμενον, «οι κύκλοι» άνεστά- τώθησαν εκ του γεγονότος, και δι' έπιστο- λής διαμεταρρυθρίσαν προς τόν Βούλγαρον πρωθυπουργόν **δυνθηματικώς**—αυτοί όμι- λούν και γράφουν πάντοτε δυνθηματικώς— ως έξής:

—Τί είν' αυτά κ. Γκούντεφ; Άλλού τά κακαρήματα και άλλού γεννούν ή κόττες;»

Επειδή συνέτυχεν ο λόγος περί Βουλ- γαρίας, πρέπει να σημειωθή, ότι, μετά τάς **άποκαλύψεις** τάς γενομένας παρά του γραμματέως του έδώ Βουλγαρικού Πρακτο- ρείου, κ. Ρίζωφ, ότι εκτός του προεδυτέ- ρου του άδελφού κ. Δ. Ρίζωφ του άρχικο- μιτατζή και... **άπειλνθέντος** διπλωματικού πράκτορος ένταύθα, έχει και νεώτερον ά- δελφόν **δράδαντα** εν Μακεδονία, ήκούσθη μίαν δελννύλουσιν έσπέραν κάτω από τά παράθυρα του Βουλγαρικού Πρακτορείου τό έξής τραγουδάκι:

Αίντε να πής τις μάννας σου να κόνη ή άλλη γέννα
Να κόνη χάμπια χοριά
... να μην άφήρη... ένα.

Αἱ γυναῖκες έχουν δίκαιον θέλωσαι να ώσιν όφαινα αντί πάσης θυσίας, άφού ή καλλονή εἶ- ναι τό μόνον προσόν όπερ οι άνδρες δεν διαμ- φισθητούσιν.

Ρήον βίον ζής, αν γυναίκα μη τρέφης.

Ός έστ' άπιστος ή γυναίκα φίσις.

Διά να κατακτήσιν τις την άνεξαρτησίαν δεν άπαιτείται εἰμή ή εφαρμογή της άπλουστερας οίκονομίας.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΣ ΚΛΑΥΣΟΥΝ
ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ

Κατεδικάσθη προχθές υπό του Λαϊκού δικαστηρίου της πόλεως των βιαιών αίσθη- μάτων, των άχαλινώτων δεινέων, των θο- ρυβωδών λόγων και των διαρκών διαδηλώ- σεων και συλλαλητηρίων. ή ζώσα παρό- στασις πάντων τούτων και ή ένδερκωσις των ο Παπαμικρόπουλος.

Κατεδικάσθη ούτω τό πνεύμα της εκδή- λώσεως του συγκρόνου πατριωτισμού, ο ο- ποίος συνοψίζεται και παρίσταται διά των: «τό άνισόρροπον βασίλειον» ή έπάρετος συναλλαγή ή ή ματαιόδοχος βουλή ή ή βουλος και άναποφάσιτος Κυβερνήτης.

Τό κεφάλι του Παπαμικροπούλου ένέ- κλειεν αυτά, τό όποια εκπηδούσιν δεκάκις της ήμέρας από κάθε Ρωμαίικο κεφάλι και τούς δόση ζωτικώτεον τινά ένέργειαν και πόθος τούτο μετεχειρήσιν τήν βουλήν βού- δαν του αυτή όμωσ δεν ήδύνατο να φέρη κανένα άνώτερον άποτελεσμα από τας λέ- ξεις αυτές, διότι τούτο θά άπτελεί την άρνισίν της καταγωγής της. Έφερε μόνον τήν όκταετή ειρικήν εις τόν Κύριον της διά να τόν διδάξη ότι εις πάντα όστις ή- περβάλλει τά κρατούντα ήτοιυλάσσονται αἱ πικραῖαι του πρωτομάρτυρος.—Τό όπου- δαίον εἶναι ότι έθεωρήθη «άπορίας άξιον» πώς κατεδικάσθη άνευ ιατρικής εκθέσεως περί της φρενολογικής αυτού καταστάσεως.

Πώς ήδελζε κύριοι φρενολόγοι εξέτασιν; εξέτάσατε όλόκληρον τό διμερινόν Έλλι- νικόν πνεύμα δύνασθε να έχετε παράπονα διά τήν καταδικήν του Παπαμικροπούλου. Οι δικασταί του τούτο είχαν υπ' όψει και δεν έφρόντισαν περί φρενολογικής εκθέσεως.

Ούτω καταδικασθέντος του Παπαμικρο- πούλου σιγήσατε, Βάτραχοι! Καταγήςσατε από τό καθμερινόν λεξιλόγιόν σας τά φρά- σεις αυτές και μάθετε ότι αυτοί ούτε στο φρενοκομείο δεν φέρονν.

Αλλά ή καταδική μάς έπεφύλασσε και άλλην άπογοήτευσιν! άπτελεί άλλον αίσθη- τόν γρόνθον κατά της νεωτέρας ποιήσεως. Άνεγνωσάτε τούς άτίχους του Παπαμι- κροπούλου;...

Εἶνε καιρός τώρα που τό νεώτερον Έλ- ληνικόν πνεύμα αγωνίζεται να αναβή από τό Βασιλικό Θέατρον εις τόν Έλικόν του ήτοι του αυτή μάς παρείχε τήν εἰκόνα του ναυαγοῦ του αγωνιζόντος να δράξεται τής σωτηρίας. Η καταδική του ποιητού Πα- παμικροπούλου μετά τά γέλοια τόν δικα- στών και του άκροατηρίου του ήτο τό μεγάλον κύμα που καταδαράδωσσε τόν ναυαγόν.

Κλαύσατε ποιηταί και πατριώταί.

Κ. Μεθ....

Οἱ στίχοι του Παπαμικροπούλου, περί των όποιων γίνεται λόγος άνωτέρω, οι ά- παγγελλθέντες εις τό δικαστηριον, εν μέτω Όμηρικόν γελάτων δικαστών και άκροα- τηρίου, εἶναι οι έξής:

Εἰς τόν προβάλλον τόν ένάγωνος.

Ο Αἱ νύκτα τάς όποιας είχε προσφάτως έπιτύχει διαφύμασιν τό όνομά του, καλ' όλας τάς γαιονικές χάρας, τό έξηφάσισαν τήν εύμενίαν του βασι- λείας του και τήν λατρείαν του λαού.

Τήν δέ τό άνάστημα, εύσταλώς τό σόμα, με- λαχρύνον τήν ψην, σοβαρώς τήν έκφρασιν, γλυ- κώς εις τήν όμιλίαν, πνευματώδης, δραστήριος, ευ- κήντος και φημιμένος ως μέγας στρατηγός, μο- λοντά μικρός τήν ήλικίαν, είχε καταστή τό άνε- ρον των γυναικών και τό τρομος των άνδρών.

Εἶχε μόνον κίποιαν άγριότητα εις τήν μορφήν, τήν όποιαν είχε προσδώσει ο βίος του στρατο- πέδου, τό διαρκές αντίκρουσμα του θανάτου και ή συνεχής θέα της σφραγής.

Ανθρωπος τόν πολέμω—πολέμων μάστιγα προ- τογενών και συνεπώς άγρίων—είχαν εξοικισθεί προς τό αίμα, κατά τωόντων τρόπον, ώστε να του προκαλή ήρόνην ή θέα του έρυθροσφαγούς θανάτου.

Ανθρωπος τόν πολέμω—πολέμων μάστιγα προ- τογενών και συνεπώς άγρίων—είχαν εξοικισθεί προς τό αίμα, κατά τωόντων τρόπον, ώστε να του προκαλή ήρόνην ή θέα του έρυθροσφαγούς θανάτου.

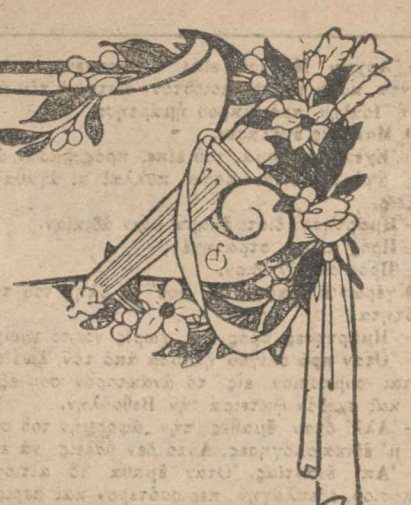
Αλλά μια οδύγρια τύχης παρά έκείνόν λίττω σοφίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΟΥΤΑΝΘ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Η κόρη του άρχοντος της Βεθούλης Ιουδήθ, ή όμορφότερα των γυναικών της Τουλίας φέρεται εις άγάπην προς τόν νεαρόν Χάν, κνηρρόν, διαμέ- νοντα παρά τήν όχθην της Γερρασιέ. Ο Χάν πιστός εις τήν προσην του άγάπην, όγι μόνον δεν άνταποκρίνεται εις τήν έρωτα της Ιουδήθ, αλλά και τήν μισεί, διότι ή κόρη τήν άσπιδά αυτής ήγεία, άπείδανεν δε ήτοιυλάσσε παρά τήν Ιουδήθ. Παρ' όσον του τό μίσος, έναι τυχαίον γεγονός, τήν σείει από τού θανάτου, κινυνεύσαν από τό διαγνώσιν της Ιουδήθ. Έπεί ή βασίλισς της, ο γέρον άρχον της Βεθούλης παρατίει μεγαλοπρεπείς συμποσίους, κατά τήν διάρκεια του δαΐον ο Χάν κήνηται παρά τό πλεονόν της Ιουδήθ. Η κόρη, μη δυναμένη πλέον να συγκρατηθή τού έρωστούται τήν άγάπην της, αλλά έναιτός, άντι άλλης άσπιδόσεως, έκταλαβάνει: «Η αλήθ ή μάς χορείαν, ήτοι σπαστεί, μάς άσπείν ή ήμος να σπην διά τήν Ιουδήθ. Έπεί συμβαίνον ταύτα, ο άρχηγός της Φρουράς του παλα- τίου Τωβίας, άνιργεί εις τόν άρχοντα ότι εις έτος σπα- τής, άνήκον εις τήν έστρατιάν του Βασιλέως. Ναυτονο- δούσεως έξήγησε ή άναγγελία άμέσως διά να μη τόν δει- χθόν ως κωπόν ζέον, αλλά να τού γειν ή άμείωστος φιλοξενία.

—Στρατηγός του Ναδουχοδονόσορος;... έπινεν ο γέρον σκεπτόμενος όλίγον. Τι ζήτησ ο άνθρώπος αυτός εις τήν Ιουδαίαν;

—Φλοξενίαν διά τήν νύκτα ταύτην, άπήντησεν ο Τωβίας και συνεμύλιαν δι' αἶθρον.

—Έρχεται ως άπλούς ταξιδιώτης, ζήτην άνά- παυσιν, ή ως άπασταλμένος του κυρίου του;

—Φανταίται ότι συμβαίνον και τά δύο.

Ο γέρον Μανασής έσκέφθη:

«Έγνων πολύ άλλόνας οι έχθροί μας—διότι ο Ναδουχοδονόσορ ήτο βασιλεύς έχθρός της Ιουδαίας—πρέπει να ταπεινωθόν όλίγον οι βάρβαροι αυτοί.

Ας ελθ ή άγροίκος ούτος να ιδή πώς ζώμεν ήμεῖς και πώς συμποσιάζομεν».

Ο Τωβίας έπαρίεμεν.

Να τό παραχρήθ θερμή φιλοξενία, έπινεν ο άρχον σπερμένος προς αυτόν. Όδηγείας τόν εις τόν θαλάμον των χρυσών φονικών και δέος του, προς ύπηρεσίαν, είκοσι δούλους έλεκτούς. Επέ- στο όμως ότι ή Βεθούλη έορτάζει σήμερον, διά τήν διάσωσιν της Ιουδήθ, και ότι αν ήλθ, δύναται να έλθ έδώ, εις τήν αἰθυσαν του συμποσίου και να συνεορτάσθ μεθ' ήμων.—Πώς εἶνε τ' όνομά του; Σός τό έπινε;

—Όλοφέρνης!

—Ηκούσας; ήρώτησεν ο Χάν τήν Ιουδήθ.

—Δεν προσέχω τίποτε άλλο από σέ.

—Ηλθεν έδώ ο Όλοφέρνης;

—Αναφορά. Ούδ ή γνωρίζω ποιος εἶνε.

—Αγνοείσ τόν στρατηγόν, τόν νικητήν;

—Νικήτην ένα μόνον γνωρίζω, σέ.

—Ο Όλοφέρνης εἶπας; ήρώτησεν ο άρχων τόν Τωβίαν.

—Ηλθεν έδώ ο Όλοφέρνης;

—Ούτω μεθ' ήλπισες τό όνομά του.

—Α ήσθ εύκαιρία να τόν γνωρίσουν οι έίκοσι μας εύπατρίαι και να τούς γνωρίσιν και αυτός.—

Ανάγγειλε του ότι τόν προσκαλώ έδώ.

Ο Τωβίας έξήλθη, διά να έκτελέσιν τήν διαταγήν.

Εορκή τόν ζέον στρατηγόν, έκει όπου τόν είχε άφίξει.

Εἰς τόν προβάλλον τόν ένάγωνος.

Ο Όλοφέρνης ήτο νέος και έθεωρετο εύτυχής. Αἱ νύκτα τάς όποιας είχε προσφάτως έπιτύχει διαφύμασιν τό όνομά του, καλ' όλας τάς γαιονικές χάρας, τό έξηφάσισαν τήν εύμενίαν του βασι- λείας του και τήν λατρείαν του λαού.

Τήν δέ τό άνάστημα, εύσταλώς τό σόμα, με- λαχρύνον τήν ψην, σοβαρώς τήν έκφρασιν, γλυ- κώς εις τήν όμιλίαν, πνευματώδης, δραστήριος, ευ- κήντος και φημιμένος ως μέγας στρατηγός, μο- λοντά μικρός τήν ήλικίαν, είχε καταστή τό άνε- ρον των γυναικών και τό τρομος των άνδρών.

Εἶχε μόνον κίποιαν άγριότητα εις τήν μορφήν, τήν όποιαν είχε προσδώσει ο βίος του στρατο- πέδου, τό διαρκές αντίκρουσμα του θανάτου και ή συνεχής θέα της σφραγής.

Ανθρωπος τόν πολέμω—πολέμων μάστιγα προ- τογενών και συνεπώς άγρίων—είχαν εξοικισθεί προς τό αίμα, κατά τωόντων τρόπον, ώστε να του προκαλή ήρόνην ή θέα του έρυθροσφαγούς θανάτου.

Αλλά ή άγριότης αυτή έκαλύπτετο υπό τας άλλας άρετάς του όταν εβρίσκετο έντός αἰθούσης, άπασχληπτετο δε μόνον άκάθεκτος και άνυπόφορος εις τά πεδία των μαχών.

—Αθήντα, τού έπινεν ο Τωβίας, χαίρετών αυτόν τώρα, μετά ίδιαίτερας προσηνείας, ο κύριός μου εἶνε εύτυχής διότι σέ δέχεται εις τό άνάκτορόν του.

Ο θάλαμος των χρυσών φονικών εύρίσκειται εις τήν διάθεσιν σου και διαμέρισμα όλόκληρον εις τήν διάθεσιν της άκολουθίας σου. Εἵκοσι δούλοι έκλα- κτοι θά τεθού άμέσως, υπό τας διαταγάς σου. Έν τούτοις, εάν ο κόπος της πορείας δεν σέ έχει κατα- δάσει, δύνασαι, αν ήλθς, να δαχθής και μίαν άλλην πρότασιν του σεαυτοῦ κυρίου μου.

—Λέγε... έπινεν ο Όλοφέρνης, παρατηρήν πε- ριέργας τόν Τωβίαν.

Ανάσας να εισέλθς εις τήν αἰθυσαν του συμποσίου, όπου εβρίσκεται ο άρχων της Βεθούλης και όλοι οι έκλεκτοι αὐτῆς.

—Συμποσιάζετε λοιπόν έδώ; ήρώτησεν ο στρα- τηγός, όσαι ούκείτρων τούς άρχοντας έκείνους.

—Έορτάζομεν έν γερονόσ συμνητικόν.

—Τήν επέτειον καμνιάς νίκης παλαιάς και λη- σμονημένης;

—Νικής νέας και μεγάλης.

—Νικής νέας; Έναντίον τίνος;

—Τού θανάτου.

—Τι λέγεις, Ιουδαίε;

—Η ώρα ή Ιουδήθ, ή θελκτική άρχόντισσα της πλούς μας εκινύνουσε να άποθνήν και εσώθη ως εκ θαύματος. Διά τό θαύμα τούτο, έορτάζει σήμε- ρον ο άρχων Μανασής και όλόκληρος ή πόλις.

—Εγεί, τόση θελκτική γυναικα ο αἰθένης σου;

—Θυγατέρα, κύριέ μου.

—Α... εἶνε κόρη του ή Ιουδήθ;

—Τά μόνον τέκνον και ή μόνη του έλπίς.

—Ελπίς, εἶπας;

—Η μόνη του έλπίς, επανέλαθεν ο φροναρχος του παλατίου.

—Τι δύναται να έλπιζ ήνας ήγεμόν από τήν θυγατέρα του;

—Δεν ήξείρω, άρχον, τήν πατρίδα σου, σόδ τάς συνήθειας, αλλά κατά τήν γνώμην μου, ήνας πατήρ ήμπερ να περιμένη από τήν κόρην του, αὐτήν τήν εύτυχίαν.

Ο Όλοφέρνης έμειδισας, διά τό δόγμα του ά- ζωικιατικόν.

—Μήπως έχω λάθος; ήρώτησεν ο Τωβίας, με κίποιαν ειρωνίαν.

—Κατά τούτο μόνον, ότι θεωρείς τούς ήγεμό- νας, ως κοινούς πατέρας.

Ο Τωβίας ήνοιξε τούς εφθαλμούς και παρατήρει τόν ζέον. Τούτο εσήμαινεν ότι δεν ένός: καλά τούς λόγους του.

—Απορείς; ήρώτησεν ο Όλοφέρνης.

—Μά τούς προσφίτας, να! Δέν δύναμαι να έν- νοήσω πώς ήνας άνθρωπος παύει να εἶνε ήγεμόν, όταν εἶνε και πατήρ.

—Ο ήγεμόν, ο αγαθός μου φίλε, έχει μίαν θυ- γατέρα, μίαν σύζυγον.

—Σύζυγον δεν έχει.

—...ένα υἱόν, ένα πατέρα, μίαν μητέρα, ένα φί- λον, μίαν έρωμένην... τήν πατρίδα του.—Αυτός εἶνε ο αληθής ήγεμόν.

—Περιέργως φιλοσοφία!... έπινεν ο Τωβίας με- λιών.

—Λοιπόν, έμπρός, επανέλαθεν ο Όλοφέρνης, προχθές και δόχηί με.

—Πού θά μεταβή ο κύριός μου;

—Θά ήμην άνωτός αν έθυσιαζ τήν απόλαυσιν του συμποσίου.

—Όστε ο αἰθένης μου δεν εἶνε κουρασμένος;

—Ο Όλοφέρνης, Ιουδαίε, δεν άκουράσθη ποτέ εις τήν ζωήν του. Έμπρός... δόχηί εις τήν αἰθυσ- σαν του συμποσίου.

—Η άκολουθία σου;

—Αυτοί έπιθυμούν ν' αναπαυθόν.

—Θά στείλω δούλους να τούς περιποιηθόν.

—Δέν θέλουν δούλους άλλα δούλας!

—Αθήντα! —Μήπως προσέκρουσα εις τά θέμά σας; Οι άνθρωποι μου εἶνε συνεπαισμένοι, ως νικηταί παντός, να δέχονται τρυφεράς περιποιήσεις.

—Με συγχωρεί ή αἰθεντία σου, αλλά νομίζω ότι έδω δεν ήλλας ως νικηταί.

Καί ήτοιμάζοτο να άπαντήσθ ο στρατηγός, αλλά ταχέως μετενόησεν.

—Έχας δίκαιον, εἶπε προς τόν Τωβίαν, στείλε δούλους.

Ο Τωβίας έστάλεσε τήν άγολήν και, μετ' όλί- γον, επανήλθεν.

—Εἰς τάς διαταγάς σου, έπινεν προς τόν στρα- τηγόν.

Ο Όλοφέρνης τού έκαμε νεύμα να προχρήσθ και τόν ήκολούθησεν εις τήν αἰθυσαν του συμπο- σίου.

Όταν εισήλθεν, ο έρυθρός κατέπαυσεν αὐτοστι- γμεί.

Όλοι έστράφησαν περιεργοί προς τόν άγνωστον ζέον, άνή ο άρχων Μανασής έγερθείς της θέσεώς του, έκαμεν όλίγα βήματα προς προίπάντησιν αὐτοῦ.

—Εύτυχής εἶμι, τού έπινεν, ότι δέχομαι εις τόσον εύφρόσυτον συμμήν τόν ένδοξον στρατηγόν της Ασσυρίας.

—Περισσότερον εύτυχής εἶμι, άπήντησεν ο Ό- λοφέρνης, ότι έφθασα εις τό άνάκτορόν σου, κατά τήν φραν της μεγάλης σου χαρής.

—Αθήντα της Βεθούλης, στρατηγοί και φίλοι μου, εφώνασεν ο άρχων προς τούς συνδαιτυμόνας, ιδού μία εκπληξίς, τήν όποιαν ούτ' εἶμι δεν έσπρί- μενα. Σας παρουσιάζω ένα ζέον έπίσημον και προσ- φίλν, τόν φημιμένον νικητήν των Μήδων, της Συ- ρίας τόν κατακτητήν, τό καύχημα της Νυνεψί, τόν Όλοφέρνην, τόν ένδοξον στρατηγόν ένδοξωτέ- ρου βασιλείας, του Ναδουχοδονόσορος, άπασταλμέ- νον αὐτοῦ και φίλον ιδιόν μου.

Οι εύπατρίαι ήγήθησαν από τάς θέσεις των και τειναν τά κύπελλα προς τόν Όλοφέρνην,—χαίρε- τισμοί σημειον—άνή οι πλείστοι άνεσφρόνησαν.

—Χαίρε, ο δοξαζόμενος στρατηγός των Ας- συρίων.

—Εύχαριστώ, αἰθέντα, άπήντησεν ο Όλοφέρ- νης, δεχόμενος από τάς χείρας του Έφραϊμ, κύ- πελλον χρυσόν πλήρες άφρώδους οίνου. Δέν έπι- θυμώ ν' άνησυχήτα. Σας χαίρετω, εκ μερους του κυρίου μου και πῶς εις ύελας σας.

Εκένωσε τό κύπελλον μέχρι πυθμένος.

—Ας καθίσωμεν, εἶπε προς τόν Μανασήν, άμέ- σως, σπεύδων να περατώσιν τήν θεατρικήν σκηνήν.

Εκάθισαν όλοι, άνή αἱ μὲ

— Άρχων Μανασή, είπε στρεφόμενος προς τον Υβρόντα, κατά τρόπον τοιούτον, ώστε να τον ακούσῃ και ἡ 'Ιουδήθ, πρό μικροῦ ἡμέρτησα.

— Ο Μανασής ἐπέλασεν.

— Ἐχες δικαίωμα, τοῦ εἶπε, πρὸς πᾶσαν ἀμαρτίαν, ἀπ' οὗ εἶναι τόσφ πολλοὶ αἱ ἀγαθὰ σου πράξεις.

— Ἡμάρτησα, διότι ἔκαμα μίαν ἀδικίαν.

— Πρὸς ποῖον, στρατηγέ;

— Πρὸς σὲ τὸν ἴδιον.

— Ο γέρον ἐπέλασεν ἐκ νέου μετ' ὅλην του τὴν ἀγαθότητα.

— Ἡμάρτησας πρὸς ἐμέ, χωρίς νὰ τὸ γνωρίζῃ;

— Ὅταν πρὸ ὀλίγου ἤκουσα ἀπὸ τὸν Τωθίαν ὅτι γίνεται συμπόσιον εἰς τὸ ἀνάκτορόν σου ἐξεπλάγη, καὶ σχεδὸν φέταρα τὴν Βεθούλην.

— Ἀλλ' ὅταν ἐμαθὲς τὴν ἀφορμὴν τοῦ συμποσίου μ' ἐδικαιολόγησας. Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Ἀπ' ἐναντίας. Ὅταν ἐμαθὰ τὸ αἷτιον τοῦ συμποσίου, ἐξεπλάγη, περισσύτερον καὶ περισσύτερον σὲ φέταρα.

— Με φέταρες, διότι ἐφάρταξ, διὰ τὴν διάσωσιν τῆς θυγατρὸς μου;

— Ἀκριβῶς. Καὶ εἶπα ὅτι ὁ ἡγεμὼν ἐνός λαοῦ, δὲν ἔχει θυγατέρα ἄλλην, οὔτε μητέρα, οὔτε ἐρωμένην, ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

— Δὲν εἶχες πολλὸν ἄδικον, ἐπέλλισεν ὁ γέρον.

— Εἶχα ἄδικον καὶ μέγα μάλιστα.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἐγνώριζα τὴν θυγατέρα σου.

— Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἄρχοντος ἦνθυσεν, ἐκ νέου, τὸ μετρίαιμα.

— Τώρα ποῦ βλέπω τὴν ὁραίαν 'Ιουδήθ, δικαιολογῶ τὰ πάντα.

— Τὸν ἀκούεις; ἠρώτησεν ὁ Χάν τὴν 'Ιουδήθ.

— Εἶνε εὐκρινέστερος ἀπὸ σὲ καὶ εὐγενέστερος, ἀπῆντησεν ἡ κόρη, ὅσον ἤδυνάτο χαμηλοφώνως.

— Εὐγενέστερος ἴσως ἄλλ' ὅχι καὶ εὐκρινέστερος, ἀπῆντησεν ὁ Χάν.

Καὶ παρητήρησεν τὸν 'Ολοφέρνην, μετ' ὅτι βλέμμα ἀκείνου, μετ' ὅτι ὅποιον ὁ βουκόλος βλέπει τὸν λύκον ἐισορμώμενον εἰς τὸ πόμινον αὐτοῦ.

— Τὸν ἀκούεις; ἠρώτησεν ὁ Χάν τὴν 'Ιουδήθ.

— Ἦκουσες, κυρία, τὴν ἀπολογία μου; τῆς εἶπε.

— Καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Ἀ ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ... ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν σου.

— Τὸ λέγεις, ὡς νὰ ἤκουσες κατὰ ἐπιθυμητόν πολὺ.

— Εἶνε ἀλήθεια. Δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ μᾶς ὁραίας γυναικός, εἶνε κατὰ πολὺ σημαντικόν.

— Διὰ τί;

— Ἐγνώρισα πολλὰς ὁραίας γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔπαυσαν δι' ἐμὲ νὰ ᾄδω ὁραία, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἤνοιξαν τὰ χεῖρά των. Μοῦ ἀρέσει δὲ ἡ γυναικεία καλλονὴ ὅταν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ πρόνομον αὐτοῦ.

— Τῆς ὁραίας φωνῆς;

— Μὰ τοὺς προφήτας! Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς εἶνε δι' ἐμὲ τὸ ὄργανον τῆς γοητείας. Με σὺρε δέσμιον πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. Με καθιστᾷ δουλόν, ἡ φωνὴ ἡ ὁμιλοῦσα τὸ ἄσμα τοῦ ἀργύρου.

— Τὴν περιέργον!

— Ἐβρίσκεις περίεργον τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν;

— Ἦκουσες, κυρία, τὴν ἀπολογία μου; τῆς εἶπε.

— Καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Ἀ ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ... ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν σου.

— Τὸ λέγεις, ὡς νὰ ἤκουσες κατὰ ἐπιθυμητόν πολὺ.

— Εἶνε ἀλήθεια. Δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ μᾶς ὁραίας γυναικός, εἶνε κατὰ πολὺ σημαντικόν.

— Διὰ τί;

— Ἐγνώρισα πολλὰς ὁραίας γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔπαυσαν δι' ἐμὲ νὰ ᾄδω ὁραία, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἤνοιξαν τὰ χεῖρά των. Μοῦ ἀρέσει δὲ ἡ γυναικεία καλλονὴ ὅταν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ πρόνομον αὐτοῦ.

— Τῆς ὁραίας φωνῆς;

— Μὰ τοὺς προφήτας! Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς εἶνε δι' ἐμὲ τὸ ὄργανον τῆς γοητείας. Με σὺρε δέσμιον πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. Με καθιστᾷ δουλόν, ἡ φωνὴ ἡ ὁμιλοῦσα τὸ ἄσμα τοῦ ἀργύρου.

— Τὴν περιέργον!

— Ἐβρίσκεις περίεργον τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν;

— Ἦκουσες, κυρία, τὴν ἀπολογία μου; τῆς εἶπε.

— Καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Ἀ ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ... ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν σου.

— Τὸ λέγεις, ὡς νὰ ἤκουσες κατὰ ἐπιθυμητόν πολὺ.

— Εἶνε ἀλήθεια. Δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ μᾶς ὁραίας γυναικός, εἶνε κατὰ πολὺ σημαντικόν.

— Ὁ Χάν ἐπερίμενε μᾶλλον ἀπὸ ἑνα ἄδρον καὶ θαρρόν ἢ ἡκατέμινον αὐλήτην ἢ καλλιτέχνην λυροκοροῦσθην, ὅχι ἀπὸ ἑνα ἄδρον τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἐξοικιστὴς εἰς τὰς ἀγρίας λαχὰς τῆς μάχης, εἰς τὴν τρικυμίαν τῆς ἀφύδου καὶ εἰς τὰς οὐμωγὰς τῶν πληγωμένων.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀντίθεσις μετ' ἧλγει καὶ σὲ βεβαιῶ, ὡ κόρη τῆς Βεθούλης, μετ' ἧλγει πολὺ.

— Εἰσέγγισεν, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ παρητήρησεν τὸν Χάν.

— Ὁ εὐπατρίδης αὐτός, ὁ ὁποῖος σὲ συντροφισθεῖς, φαίνεται δυσχερῆς, ἐκ τῆς συνομιλίας μας.

— Δὲν εἶμαι εὐπατρίδης, ἀπῆντησεν ὁ Χάν, καὶ πρὸ πάντων δὲν εἶμαι δυσχερῆς.

— Εἶνε ὁ κυνὴγός Χάν, εἶπεν ἡ 'Ιουδήθ, ὁ ὁραϊότερος τῶν ἀνδρῶν τῆς 'Ιουδαίας, ὁ προσφιλέστερος δι' ἐμὲ, ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ σωτήρ μου.

— Σωτήρ σου;

— Αὐτός σήμερον μετ' ἐσσομεν ἐκ τοῦ θανάτου.

— Τότε δικαίως τὸν θεωρεῖς, ὡς προσφιλέστερον τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

— Διόλου. Δὲν τοῦ χρηστῶς χάριν, δι' αὐτὸ. Ἀπ' ἐναντίας, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθες, τοῦ παρρησιόφρονος.

— Διότι σ' ἐσσομεν ἐκ τοῦ θανάτου;

— Ἀκριβῶς. Αὐτὸ εἰν' ἄχατον πρὸς τὴν συμπαθείαν μου. Μοῦ εἶνε ὁ προσφιλέστερος ἐπὶ τῆς γῆς, διότι εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὠνευρεύμην, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπερίμενα.

— Διὰ τί ἀγαπήσῃ;

— Εἶνε ὁ νεανίας, ὁ ἐλαφρῶς χρωματισμένος ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ὁ ἔχων μαύρην κόμην καὶ γαλανοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁ 'Ολοφέρνης παρητήρησεν τὴν 'Ιουδήθ, μετὰ ποιοι περὶ.

— Εἰς αὐτὰ προσέειπε, κόρη τῆς Βεθούλης; εἶπε μετὰ πικρίαν... Εἰς τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου καὶ τῆς κόμης καὶ τῶν ὀφθαλμῶν;

— Εἰς αὐτὰ ἀπῆντησεν ἐκείνη, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν.

— Τὸ τελευταῖον καὶ, ἀλλὰ τὰ πρῶτα ὅχι.

— Εἶνε ἡ γυνὴ σου, στρατηγέ, αὐτὴ, ἀλλὰ ἡ ἱδική μου, εἶνε ὅτι εἶπα.

— Ἐχὼ τὰς ἀδικίας;

— Τεράστιον. Τὴν ὁραία ψυχὴν ταλαίαν εἰς σῶμα ἀτελές ἢ δυσμορφον; Δύναμαι νὰ σεδασθῶ τὸν ἀγαθόν, τὸν τίμιον, τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν εὐκρινῆ. Δὲν δύναμαι ὁμοῦ καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσω, εἰμὶ ἐάν εἶνε ὁραῖος.

— Τὸ δέχομαι. Νὰ εἶνε ὁραῖος. Ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ ἔχῃ ὁρισμένον ὁρατότητα.

— Νὰ εἶνε ὁραῖος, δι' ἐμὲ, ὅχι δι' ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Δύνασαι δηλαδὴ νὰ θεωρῇς ὁρατὸν, ἄνθρωπον ὁποῖον ἄλλοι θεωροῦν ἴσως ἄχατον.

— Βεβαίως, δύναμαι, ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἱδικήν μου ἀντιλήφην τῆς καλλονῆς, ὅπως ἕκαστος ἔχει τὴν ἱδικήν του.

— Ὅραία μου κυρία, μοῦ φαίνεται ἄπειρος τοῦ ἔρωτος.

— Ἐχὼ τὴν φύσιν δειγνόν καὶ τὴν καρδίαν μου.

— Ἄν εἶχες καὶ τὴν πείραν, θὰ ἐγνώριζες ὅτι ὁραῖος εἶνε διὰ σὲ, ἀκείνος διὰ τὸν ὁποῖον καὶ σὺ, εἶσαι ὁραία.

— Ἦκουσες, κυρία, τὴν ἀπολογία μου; τῆς εἶπε.

— Καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Ἀ ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ... ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν σου.

— Τὸ λέγεις, ὡς νὰ ἤκουσες κατὰ ἐπιθυμητόν πολὺ.

— Εἶνε ἀλήθεια. Δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ μᾶς ὁραίας γυναικός, εἶνε κατὰ πολὺ σημαντικόν.

— Διὰ τί;

— Ἐγνώρισα πολλὰς ὁραίας γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔπαυσαν δι' ἐμὲ νὰ ᾄδω ὁραία, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἤνοιξαν τὰ χεῖρά των. Μοῦ ἀρέσει δὲ ἡ γυναικεία καλλονὴ ὅταν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ πρόνομον αὐτοῦ.

— Τῆς ὁραίας φωνῆς;

— Μὰ τοὺς προφήτας! Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς εἶνε δι' ἐμὲ τὸ ὄργανον τῆς γοητείας. Με σὺρε δέσμιον πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. Με καθιστᾷ δουλόν, ἡ φωνὴ ἡ ὁμιλοῦσα τὸ ἄσμα τοῦ ἀργύρου.

— Τὴν περιέργον!

— Ἐβρίσκεις περίεργον τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν;

— Ἦκουσες, κυρία, τὴν ἀπολογία μου; τῆς εἶπε.

— Καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Ἀ ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ... ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν σου.

— Τὸ λέγεις, ὡς νὰ ἤκουσες κατὰ ἐπιθυμητόν πολὺ.

— Εἶνε ἀλήθεια. Δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ μᾶς ὁραίας γυναικός, εἶνε κατὰ πολὺ σημαντικόν.

— Διὰ τί;

— Ἐγνώρισα πολλὰς ὁραίας γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔπαυσαν δι' ἐμὲ νὰ ᾄδω ὁραία, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἤνοιξαν τὰ χεῖρά των. Μοῦ ἀρέσει δὲ ἡ γυναικεία καλλονὴ ὅταν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ πρόνομον αὐτοῦ.

— Τῆς ὁραίας φωνῆς;

— Μὰ τοὺς προφήτας! Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς εἶνε δι' ἐμὲ τὸ ὄργανον τῆς γοητείας. Με σὺρε δέσμιον πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. Με καθιστᾷ δουλόν, ἡ φωνὴ ἡ ὁμιλοῦσα τὸ ἄσμα τοῦ ἀργύρου.

— Τὴν περιέργον!

— Ἐβρίσκεις περίεργον τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν;

— Στρατηγέ, ἐρώτησε ὅλους ἐδῶ τοὺς παρακαθημένους, ἐκ τῶν φαίνοντα ὁραία.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρῶ ὁρατὸν καὶ ἐγὼ, ἀκείνον τὸν γενεσιόφρον, μετ' ὅτι εἶναι τὴν ἀντιθέτην τοῦ οἴνου τοῦτου καὶ τὸν φαλακρὸν ἐκείνον μετ' ὅς ἐδοξασμένους ὀφθαλμούς καὶ τὸν ἄλλον τὸν προγαστορα, ὁποῖος γελᾷ εἰς ὅτι ἀκούσῃ πρὶν προφθῆναι; νὰ τὸ ἀντιλήφῃ; Εἶνε λοιπὸν καλὴν μου ἔλπει αὐτοῦ νὰ ἀγαπήσω;

— Δὲν ἐδοξάσθην εἰς τοὺς λόγους μου, ὁραῖα μου.

— Ὅραία σου; Εἶμαι, ὡ στρατηγέ, ὁραία σου ὥστε ἀρέσκω καὶ εἰς σὲ;

— Ὁ 'Ολοφέρνης ἐστράφη πρὸς τὸν Μανασήν.

— Καλέ μου ἄρχων, εἶπε μειδιῶν, ἡ κόρη σου δύναται νὰ σὲ περιπλέξῃ καὶ εἰς πόλεμον.

— Συμβαίνει τίποτε; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Εἰρωνεύεται τοὺς πάντας καὶ ἐμὲ τὸν ἴδιον ἀκόμῃ.

— Τῆς ἔδωκας ἴσως ἀφορμὴν.

— Δὲν τῆς εἶπα εἰμὶ ὅτι εἶνε ὁραία.

— Καὶ τὴν ἐξέπληξεν αὐτὸ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκούει διακριτῶς.

— Δὲν τὴν ἐξέπληξε διόλου. Εὐρῆκε μόνον εὐκαίριαν νὰ μοῦ δηλώσῃ ὅτι δὲν θὰ τῆς ἦρεται ποτὶ ἄνθρωπος ὁποῖος θὰ μοῦ ὁμοιάζῃ.

— Εἶπας αὐτοὺς τοὺς λόγους, 'Ιουδήθ; ἠρώτησεν ὁ γέρον κύπτον πρὸς τὴν θυγατέρα του.

— Τὸ ἀνοῦμαι, ἀπῆντησεν ἐκείνη. Ὁ στρατηγὸς θέλει νὰ παύσῃ.

— Καὶ ἂν εἶχε τοιαύτην ἀστοχὴν ἔβαν, ἐπανάλαβεν ὁ γέρον πρὸς τὸν 'Ολοφέρνην, δὲν θὰ τὴν ἐξέπληξε ποτὶ. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν θυγατέρα μου, προσφιλή μου ἐνέ, ὅχι μόνον ὡς τέκνον μου, οὔτε ὡς ὁραίαν, ἀλλὰ διότι εἶνε εὐφύνη.

— Αὐτὸ τὸ παραδέχομαι, εἶπεν ὁ 'Ολοφέρνης, ἀλλὰ τῆς ἀναγνωρίζω συγχρόνως τὸ δικαίωμα νὰ ἀρέσκαται εἰς ἑνα ἄνδρα καὶ νὰ μὴ ἀρέσκαται εἰς ἄλλον.

— Ἀγαπητέ μου, προσέειπεν ὁ ἄρχων, ἀδικεῖς τῆς θυγατρὸς μου τὴν νομιμοσύνην, ἐάν νομίζῃς ὅτι σὲ ὁποιοῦμαι. Μὰ τοὺς προγόνους μου, δὲν ἐγνώριζεν ἡ κόρη μου, ἄλλον ἄνδρα μέχρι τοῦδε, ἔχοντα τόσας ἀρετάς, ὅσας ἔχεις, σὺ.

— Ὁ 'Ολοφέρνης κατέπιε τὴν περιποίησιν, χωρίς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐνῶ ὁ γέρον ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὴν θυγατέρα του.

— 'Ιουδήθ! Μὰ ἐξοικιστὴς νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν. Εἶδες ἄνδρας πολλούς, τόσφ θελκτικούς ὅσον ὁ ἐξένομας;

— Ὁ Χάν ἀνέστη τὴν προσοχήν του ὅλην, διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς κόρης.

— Ἡ 'Ιουδήθ, χωρίς μετρίαιμα, παρητηροῦσα ἀτενὺς τὸν 'Ολοφέρνην, ἐπιθύρησεν:

— Ὁμολογῶ. Ἐχὼ ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ ἀγαπήσῃ πολὺ.

— Τὸ πρόσποιον τοῦ Χάν ἐδείξεν ὅτι ἡ φράσις αὐτὴ ἐπληγῆς τὰ στήθη του.

— Ἀλλ' οὔτε ὁ στρατηγὸς τὸ ἀντελήφθη, οὔτε ὁ γέρον, οὔτε αὐτὴ ἡ 'Ιουδήθ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὸ ὕψος νὰ τὸν προσεπείσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀρχόντισσα, εἶπεν ὁ 'Ολοφέρνης. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς ἐπισθεν ἱσταμένους οὐνοχόους, ἔειπε τὸ κύπελλον του καὶ προσέειπε:

— Δουλοῖ, πληρώσατε αὐτὸ, μέχρι στεφάνου... Τὸ πῖνον εἰς ὕψαιον σου, ὡ ὁραῖοι τὰς ἐξ ὧν γυναικῶν ἐγνώρισα.

— Σὺ φαίνεται ἐσφαλμένον καὶ αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ 'Ολοφέρνης.

— Ἦκουσες, κυρία, τὴν ἀπολογία μου; τῆς εἶπε.

— Καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Ἀ ἐπὶ τέλος, ἰδοὺ... ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν σου.

— Τὸ λέγεις, ὡς νὰ ἤκουσες κατὰ ἐπιθυμητόν πολὺ.

— Εἶνε ἀλήθεια. Δι' ἐμὲ ἡ φωνὴ μᾶς ὁραίας γυναικός, εἶνε κατὰ πολὺ σημαντικόν.

— Διὰ τί;

— Ἐγνώρισα πολλὰς ὁραίας γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔπαυσαν δι' ἐμὲ νὰ ᾄδω ὁραία, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἤνοιξαν τὰ χεῖρά των. Μοῦ ἀρέσει δὲ ἡ γυναικεία καλλονὴ ὅταν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ πρόνομον αὐτοῦ.

— Τῆς ὁραίας φωνῆς;

— Μὰ τοὺς προφήτας! Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς εἶνε δι' ἐμὲ τὸ ὄργανον τῆς γοητε

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Η κ. ΝΤΟΛΑ ΜΑΤΣΑ

Ποιο σύννεφο ως την άπλαστη
γὰ Σ' έπλασε όμορφιά του !
Τους μοναχικούς του τούς ονθμούς
που κίμα Σου έχει δώσει ;
Ποιός την αιδεσία του άνεμος
Σούδωσε φτερωσιά του !
Και ποιά ! ποιά φλόγα λυγρή
μιά τόσο χάρι ! τόσο ;

Σάν άγνη αλαφροσίκιωτη
που παίρνει ανθρώπου σχήμα
Και που αναδύει λυγρή
σά φλόγα λυγμένη —
Και που αναδύει μουσικά
σάν του μαγιού το κίμα
Και ως την αιδερότερη αυρα
τη μυρωμένη —

Έτσι και Σὺ
σιούς ούρανοὺς προβάλλεις τῶν οὐνέτρων
Από τούς ἔπινους τούς ἀχνούς
μιάς μούσης λατρεμένης
Και από τή λάμψη τῆς μορφιάς !
τούς δρόμους τῶν ξερόρων

Και από τὰ ὄντα τῶν νύμφῶν
μιάς χώρας ξακουμένης !
Και ὅλοι Σὲ λέν Νύμφη και Σέ !
Νερῶδα ! και Σελήδα !
Μά ἐγώ . . . δὲ ξέρω τί νά εἰπῶ γιά Σέν'
ἀφ'ότου Σείδα . . .

Η ΚΑ ΝΤΟΛΑ ΜΑΤΣΑ

Σύζυγος του Διευθυντού της Τραπεζής
Αθηνών κ. Ζαφ. Μάτσα

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Οὐδ' αὐτή ἡ ἀγνωμοσύνη πρέπει νά ἀποτρέψῃ
ἡμᾶς τοῦ νά πράττομεν τὸ ἀγαθόν, διότι πολλῶν
προτιμότερον εἶνε ν' ἀπολεσθῶσιν αἱ εὐεργεσίαι
ἡμῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγνωμόνων ἢ εἰς τὰς
χεῖρας ἡμῶν. Σααδῆ.

Ἐκεῖνος εἶνε κράτιστος ἄνθρωπος, ὅστις ὑπὲρ
πάντας τοὺς ἄλλους γνωρίζει νά φέρῃ τὰς πρὸς
αὐτὸν γινόμενας ἀδικίας. Μένανδρος.

Ὁ νυμφεύμενος καὶ ὁ εἰς πόλεμον μεταβαί-
νων πρέπει νά ᾔνῃ προητοιμασμένος διὰ παν
ἐνδεχόμενον.

Πολλάκις ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νά νυμφεύω-
νται ὅλοι ἀνεξαιρέτως αἱ γυναῖκες, οὐδεὶς ὅμως
τῶν ἀνδρῶν.

Οὐδὲν καλλίτερον καλῆς συζύγου καὶ οὐδὲν
χειρότερον κακῆς τοιαύτης.

Αἱ ἐν τῷ κρυπτῷ ἔριδες εὐχερῶς συμβιβά-
ζονται, ἐνῶ αἱ γνωσταὶ γίνονται καὶ εἰς τὸν
ἔξω κόσμον διττὴν συνεπαγόμεναι φροντίδα, πῶς
νά κλεισθῇ τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔστιον ἀναφνέν
χόσμα καὶ πῶς νά κλεισθῶσι τὰ στόματα τῶν
ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

Τὸ κάλλος τῆς σήμερον, καθίσταται οὐρίον
κοινοτοπία. Ἄλλ' ἡ ἀρετὴ εἶναι πάντοτε συμ-
παθής.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄκριτον πλάσμα. Σκαλίζει τὴν
φωτιάν ἐκ τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ κίνησις τῶν ὀφθαλμῶν εἶναι ἡ γλώσσα
τῶν καρδιῶν. Γαλλικὸν λόγιον.

Η ΚΑ ΑΡΙΕΤΤΑ Κ. ΚΑΓΚΟΥ

ΓΙΑ Σέ ὁ Ἀπόλλων ἥλιος μας
μόλαργονα κοντινία
Μές σέ κανάλα ὀλόστρωτα
ροάφει τραγούδια χίλια !
Γιά Σέ τῆς μάγικης ἡ Ἀρτεμὶς σελήνη
στέλνει ἀχιτίδες
Νά βοῶν νερὰ ἀχαράκατα μάνθους
γιάκροστιχίδες !

Γιά Σένα ἡ γῆς ἡ Διμήτρα
σὲ πράσινα βελούδια
Στίχους κεντάει
μὲ τὰ λευκά καὶ τῆλα λουλούδια !
Καὶ ἄλλους μαστέρια
εἰς διαφανοὺς πέπλους τῆς συννεφένιους
Κεντὰ ἡ βασίλισσα Λητώ ἡ νύχτα
διαμαντέιους !

Σὲ τραγουδοῦν οἱ ποταμοὶ οἱ Τρουβαδούροι
Ἐσένα
Καὶ τῶν δασῶν τὰ Πνέμματα
τὰ μονοκοθευμένα
Καὶ ἡ Ἀδελφίδες καλαμῆς
καὶ τῆρολα πουλιὰ

Καὶ τῶν ἀνέμων οἱ Ἀγγελοὶ
μαϊολικά βιολιά !
Ἐσένα γλυκοτραγουδᾷ
ἡ Μοῦσα ἡ κάθε μία !
Γιά Σέν' ἀντιλαλεῖ καὶ ἡ Ἥχώ
ἀπ' τὴν ἀθανασία !

Η ΚΑ ΑΡΙΕΤΤΑ Κ. ΚΑΓΚΟΥ

Σύζυγος του ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενοῦς
κ. Κωνστ. Κάγκου

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

ΜΟΡΦΙΑ μελαγχολόλευκη
κῆρυκτικὴ ἔμμορφή
Σιούς πέπλους μέσα — Πιόχαρη
τούς ὀμυχλοφαρμένους
Πόχεις γὰ φροιστέφανον
ἀχνιστὰ μαλλιά
Καὶ τῶν ματιῶν τούς οὐρανοὺς
πάντα συννεφιασμένους. —

Ποιούς νοσταλγοὺς νάκολοῦνθῃς
καὶ Σὺ συνεπαρμένους
Ἐκεῖ που κεῖται ὁ Παρθενὼν
καὶ σέρνεται ἔρημιά ;
Τί θὲς νά βλέπῃς τούς Θεοὺς
ἀποσκελεθρωμένους
Καὶ τὰς μαρμαρωμένας τῶν
τὰς ἀγαμήσεις πειά ;

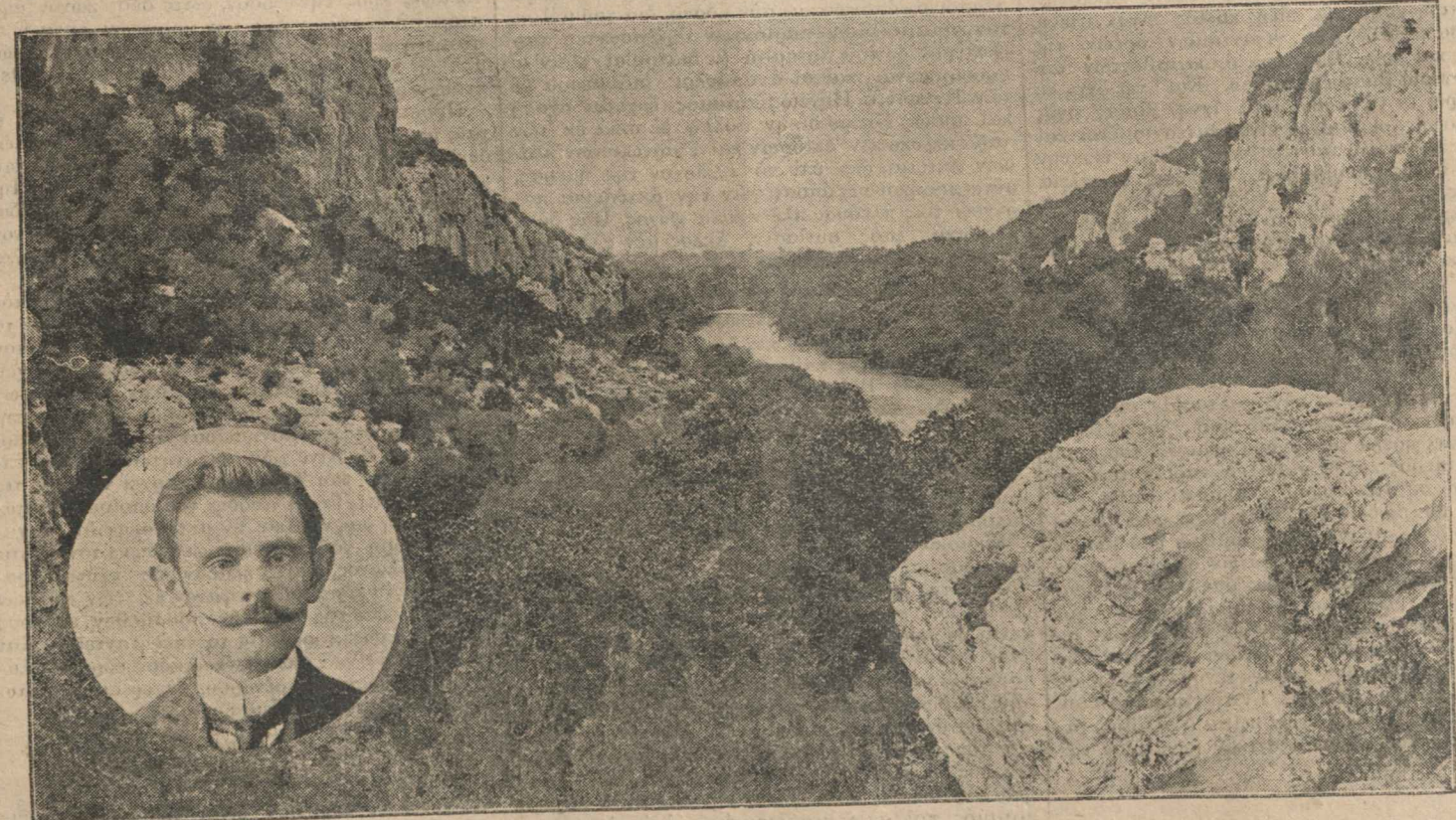
ANNA ΒΕΛΛΗ

Ὡ τὴν ἀπαρηγόρητην Ἠλέκτρα
τὴν ψυχὴ Σου !
Καὶ τὴ λευκὴ κορμιοστασιά
ποῦ ἡ θλίψη ἀγαλματόνει
Ὡσάν Νιόβη ἀδάκρυτη !
περήφανη ! καὶ μόνη !

Μακρὰ πο τῶν σημερινῶν τὴ νέκρα
μοναχί Σου
Μέσα σάθανασίας Ἐσὲ συντρίμμα
Σὲ ἀγροικῶ
Σάν ἓνα νεοπλαστο ἄγαλμα
μὲς στὸν Κεραμεικὸ . . .

NEHS

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

ΤΑ ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΤΕΜΠΗ

(Ἀριστερὰ ὁ κ. Ἀδαμ. Ν. Νικολαΐδης, ὅστις μᾶς ἀπέστειλε τὴν φωτογραφίαν καὶ σχετικὴν περιγραφὴν.)

Τέμπη! Όνομα λαρόν και μυστηριώδες, πρό του οποίου ο άνθρωπος όλος ψυχή και πνεύμα αποκαλύπτεται, καταπλησσομένος από της φύσεως το μεγαλείον και ανυψούμενος εις κόσμον υπέρτατον, εις χώραν οίονει πνευμάτων.

Μόλις αντίκρουσα την λαρόν κοιλάδα, άμέσως οι άναμνήσεις της αρχαιότητας ήρχισαν να περυσίζον περί την φαντασίαν μου.

Οι αρχαίοι άπεκάλον Τέμπη πάσαν τερπνήν, κατάρτυον και καταφύτον κοιλάδα.

Δι' αυτό έδωκαν τό όνομα τούτο και εις την θαυμαστήν τοποθεσίαν, μεταξύ Όσσης και Όλύμπου.

Ο Βεργίλιος εξομνών την εύτυχάν του άγροτικού και έξοχικού βίου άποκαλεί Τέμπη εν καταφύτον και περρύτον χωρίον, ο δέ Όράτιος την έξοχικήν αυτόν έπαυλιν.

Ο Βουκολικός Θεόκριτος νομίζει, ότι οι Νύμφαι καταμαρτυρούσαι και συναρπασθείσαι υπό του κάλλους των Τεμπών εληρμόνησαν τόν καλλιμόρφον Δάφνιν. Οι Ρωμαίοι ποιηται Κάτωλους και Λουκανός έξομνούν τα Τέμπη δι' άπαρμύλλου και ασυλληπτόν περιγραφήν.

Άριστή δέ υπό πάσαν έποφιν ειναι ή περιγραφή του εύσεβους Φεναλόγου, ήν κάμνει εις τάς «τύχας του Τηλεμάχου».

— Η περιγραφή του Meriέres.

Ο έφοχος Meriέres, φάλλον τό μεγαλείον της τοποθεσίας και της όλης φύσεως λέγει, επί λέξει, τά εξής:

«Η κοιλάς αυτή δεν είναι ως ήδυνάτο τις να υποθέσθ, δροσερά τις και χαρίεσσα τοποθεσία, όπως αρχαίοι τινες την περιέγραψαν. Καί δεν έλλείποναι μέν εντάυθα βαθείαι σπασί μεγάλοπρεπών πλατάνων βλαστάνοντων επί της όχλης του ποταμού, ούτε δροσερά ύδατα καταρρέοντα εκ των πλευρών των υπερχεμένων όρέων, ούτε χλοεροί λευμώνας, ούτε πάν ότι τερπνόν ήδυνάτο να πλάσθ ποιητική φαντασία, αλλά τό κύριον χαρακτηριστικόν της κοιλάδος, τό άποτελούν την άπαρμύλλιν αυτής καλλονήν, είναι ότι ή χαρίεσσα αυτή κοιλάς είναι στενή, χαίνοσα μετάξύ δύο γιγαντιαίων όρέων, της Όσσης και του Όλύμπου, άποσπυθέντων απ' άλλήλων διά βίαιον σεισμόν. Καί τώ όντι, τό πάν φέρεν εν τη κοιλάδι τά ίζηνη βίαιας τινός καταστροφής, οι βράχοι είναι κατασχισμένοι και συντετριμμένοι μη έχοντες την τελείαν εκείνην μορφήν, δι' ής περιβάλλει ή φύσις τά τέλεια έργα της.

Πολλάκις του στενού τό όρος φαίνεται διεσπασγός, καθ' όλον αυτόν τό ύψος, αι δέ κάθεται και ανακυρδύουσαι άλλήλας πλευραι της Όσσης και του Όλύμπου ήδύναντο και σημερον να τεθούν άκριβώς επ' άλλήλων, άν εξηλείφετο τό διαχωρίζον αυτάς διάστημα. Άλλ' ένθ' άφ' ενός ή θέα των όρεινών αποτόμων και υπερυψηλών βράχων, οτινιες υπερχευνται εκατέρωθεν του ποταμού, κατατλήσκει την φαντασίαν του θεωμένου, ο ήσυχος του ποταμού ροής άφ' έτέρου όστις κυλiei ήρέλα τά άγρυρά κύματα του, που μέν πλατύτερος και σχηματίζουν χωρίον τι νησί-δριον, που δέ στενότερος καθήρνει αυτήν.

Αί επί των ποδών της Όσσης μικραι παρόχθιοι πεδιάδες, αίνιες διαρρέουσιν υπό των εκ του όρους καταρχόμενων ύδάτων σχηματίζουσιν όμοιον χλοερόν τάπητα σπασχόμενον υπό εΰθαι- του δένδρου, έλαττοσι την σφοδράν άγρύωτήν των ποδών και άναμυγνύουσιν εις την ίσχυράν εν- τάπωσην, ήν έμπούσιν τά μεγάλα θεάματα της φύσεως, την τέφην την παραγομένην εκ της θέας των χαυροστάτων εικώνων. Έν τη ενόσει λοιπόν ών άντιθέτων έντυπώσεων κείται ο άληθής χα- ρακτηρισμός και τό πραγματικόν μεγαλείον της κοιλάδος των Τεμπών.

Ένέχει αυτή ό,τι άγριον και ό,τι τερπνόν ύ- πάχει εν τη φύσει. Άφ' ενός μέν κορυφαί ύ- περυψηλοί και βράχοι κατασχισμένοι και διμυ- λακωμένοι ως υπό κεραυνού, άφ' έτέρου δέ με-

γολοπρεπής και ήσυχος ποταμός κρυπτόμενος υπό την σκιάν βαθυστόν πλατάνων και περι- βαλλόμενος υπό δροσεροτάτης χλόης. Καί άπαν- τώσι μέν άλλωθεν επίσης άγρια όρη, άλλ' ή χα- οάρρα του Ταγγέτου, αι παρά την Άμάλφην εν τώ κόλπω του Σαλέρονος άκται και οι βράχοι του Ταυρομενίου εν Σικελία δεν εινε ολιγότερον ά- γριον των έπαρκεμένων επί των πλευρών του Όλύμπου και της Όσσης, άλλ' εκεί λείπει ο πο- ταμός και ή περί αυτών παγσία βλάστησις. Τά στενά του Άντου εινε μέν όχηρά, άγρια και μεγα- λοπρεπή, κάλλη όμως δένδρον και χλωρότητα όλης και διατηρίας και λευμώνας ήδεις δεν έ- χουσιν. Ο Άλφειός και ο Σπερχειός διαρρέου- σιν όμοιας κοιλάδας, άλλα δεν περιβάλλονται υπό αποκρήνων βράχων. Ο Άλβις διαρρέωνται τάς Σαζωνικιάς. Άλβεις σχηματίζει όμοιαν κοιλάδα ήτις όμως ούσα πλατιτέρα των Τεμπών ύστερεί ταύτης και κατά την βλάστησιν και κατά τό ά- πότομον των περιβάλλοντων βράχων και δεν δύ- νανται επομένως ούτε κατά τό καταπληκτικόν με- γαλείον ούτε κατά την χάριν να παραβληθί πρός την κοιλάδα των Τεμπών...»

— Η περιγραφή του Αιλανού.

Ο Αιλανός εις την περιγραφήν των Τεμπών έ- πισημνάζει άριστα υπό έποφιν ειδικιακής καλλο- νής και λέγει:

«Κισσός μέν γάρ πολός και εύ μάλα λείους ένακμίζει και τέθυλε και δίκην των εϋγενών άμ- πέλων κατά των ήγρηλων δένδρων άνέρπει και συμπλέκνεν αὐτοίς πολλή δέ σμίλας, ή μέν πρός σϋτόν τόν παγον διατρέχει και επισκιάζει την πέτρων και εκείνην μέν ύπολανθάνει, όράται δέ τό χλοάζον πάν και έστιν ύψηλόν πανήγυ- ρις» εν αὐτοίς δέ τοίς λείους και καυμένους άλλα τέ εστι ποικίλα και ύποδορμαί συνεχείς εν ώρη θέρους καταφιλειν όδοιπόρους ήδιστον καταφύ- γιον, οι δέ δίδουσι άόμους ψυχασθαι διαρρέουσι δέ και κρήναι συχναι και έπιρρεί νάμισα ύδάτων ψυχρών και πειν ήδιστων καταδουσι δέ όρνιθες άλλος άλλη διεσπαρμένοι και μάστις οι μουσι- κοί, και έστιώνον εύ μάλα τάς άκούας και παρα- πέμπουσιν άπόνους και σϋν ήδονή, διά του μέλους τόν κάματον των παριόντων αφανίσαντες» παρ' εκατέρω δέ του ποταμού αι διατριβαί ειναι αι προειρημέναι και αι άνάπαυλαι διά μέσον δέ των Τεμπών ο Πηνειός ποταμός έρχεται σχολή και πρώος έλαιον δίκην πολλή δέ σκιά εκ των παρασφυκτότων δένδρων και έσχατομένον κλά- δων τίκτεται, ως επί τό πλείστον της ήμέρας, ούτω προσήκουσαν άποτέγειν την άκτινα και πα- ρέχειν τοίς πλέουσιν πλείν κατά ψυχος. Πάς δέ ο περίοικος λαός σνσίαν, άλλος μέν άλλη και θύουσι και συμπίνουσιν.»

— Η περιγραφή του Φαλμεράιερ.

Έκτός των προηγουμενώντων εξόμνησε τάς καλλονάς των Τεμπών και λαν θαυμασώς περιέ- γραψε τάς χάριτας και την μαγείαν των ο μισήτος δι' ήμάς τοις Έλληνας Βασσάρς Φαλμεράιερ, ο κακοδόλος μυστήρας πρός την ελληνικήν κατα- γωγήν των κατοίκων της Έλλάδος και αυτής της Θεσσαλίας.

«Τό έπικρατόν, λέγει, εν τη κοιλάδι και εκτός αυτής δένδρον κατά τε την πληθύν και την με- γαλοπρέπειαν και τό μέγεθος ο αλάτanos.

Εξομνόμενος καθ' άπαντα την έκτασιν της κοιλάδος, πληροί τά κενά διαστήματα, βλαστά- νει επί της όχλης του ποταμού και σφρυγών άνα- δίδεται εκ της επιφανείας των ύδάτων. Άμυλλώ- μεναι δέ προς τούτον βλαστάνουσιν εν τη κοι- λάδι ή τερεβινθος, ο ίασμος, ή ίτα, ή δδus, ή πρίνος, ή κύτινος, ή φαφνοκέραρος και τέλος ή πηνειός δάρφη, αίνιτες κατασκοπούσι την κοιλάδα και τάς όχθας του ποταμού δι' άμυραντόν χλο- ορότητα και περιβαλλόμενα υπό οινόαδς και κλη- ματίδος σχηματίζουσιν άδιαπέραστον εις τάς ήλικιάς άκτινας οικόαδ υπό την όποιαν ο εύρος ποταμός, πολλαχού κεκαλυμμένος από την σφρι- γώσαν βλάστησιν, προκλινει τό ήρεμον οεδία.

Και οι μέν πλατάνων των χεμάσιν αποβάλλουσι τόν εκ των φύλλων κόσμον, άλλα τά πλεονάζοντα άειθαλή δένδρα και οι εύοσμίαν άποτενύουσιν

λόχηαι διατηροϋσι την εντύπωσιν αινώνιον εν τη κοιλάδι έαρος. Καί εκεί δέ, ένθα όδός και πο- ταμός, πληροϋσιν άπαντα τόν μεταξύ Όλύμπου και Όσσης χώρον, διατρεΐται άκραία ή εν τη κοιλάδι βλάστησις. Άλλά θαυμασιότερα της βλαστήσεως εινε ή εν τώ στενφ άφθονία των πηγών ύδάτων, άτινα δαψνώς και άπροσο- κήτως αναβλύζουσιν υπό τό βήμα του διαβότου εκ του παρακεμένον βράχου ή εκ της ρίζης των πλατάνων καταρρέοντα καθαρά ως αδάμαντες και κατάρνυχα ως ούδαμοι άλλου εις τόν Πη- τειον. Μεταξύ δέ των βρωδών όχθων και εν- αλίον διαφαινεται διά των διαγών ύδάτων ή κα- τάλευκος μαρμαρώδης κοίτη αυτών. Όσοις πλούτος, όποια δροσερότης παρέχεται εντάυθα άχρηστος και άρανής!!!

Και εν μέν τη Όσση, επί της όποιας φέρει ή όδός, παρατηροϋνται άειθαλείς ζήποι καταρρυτοι και άγθοστοίλοι, ένθ' ή πλευρά των Όλύμπου, καθ' όλην την έκτασιν της κοιλάδος καταπίτει άποτόμος και ως δι' άνθρώπων της χειρός διαγο- ρισθείσα επί του ποταμού, άλλ' ουχί πανταχού έ- στερημένη του εκ βλαστήσεως κόσμου.

Και ταπεινή μέν κατά την εισόδον της κοιλά- dos ή όδός, αιώρεται πορροτέρω εις ύψος με- γαλειτερον, αφικνουμένη κατά τό μέσον του αλ- λωνος εις τό ύψιστον αυτής σημειον, ένθα τό μέν πλάτος της κοιλάδος εινε στενωτάτον, αι δέ ά- ντικυρδύουσαι κολοσσώαται πλευραι των όρέων ά- ποδιδουσιν αυτή άγρίαν και ρομαντικήν ωρανό- τητα. Άδραι ψυχραι διαπνέουσι τό στενον ένταύ- θα, ήδώς ψιθυρίζουσιν ή πένθη και ή έλάτη, επί των αποτόμων πλευρών, πολλά νέφη κυλι- νδούνται επί των κορυφών των όρέων και ύψηλά επί του σκοτεινού χάρματος υπερίπταται κροΐζον ο μακρότερος αυτος του Όλύμπου.

Μόνον δέ όσοι ή τρας φως διασάουει ή χει- μερινή ήλικη άκτις εν τη ίσχυι ταύτη της κοι- λάδος, ένθ' τό θέρος άποβαίνει ερσιμωτάτη διά τε την χλωρότητα της ύλης και διά την έρη- μίαν και την σκεραν δροσερότητα αυτής. Από δέ του σημείου τούτου εϋθύνεται ή κοιλάς κο- νοειδώς προς την έξοδον, ώστε δύο κόνιοι άφα- πτόμενοι άλλήλων διά των κορυφών είναι ή πι- στοτάτη εικών του σχήματος εις των Τεμπών, άλλ' ή προς Θεσσαλίαν μοίρα αυτής είναι θελ- κτικωτέρα της προς Μακεδονίαν.

Πραγεί, ήλιόβλητοι λόφοι διαστύλβουσιν εν ταίς ύψορείαις του Όλύμπου διά των ύψηλών δένδρων, χαρίζονται λευμώνας, δάση πλατάνων, πηγαι διαγών ύδάτων και καταφύτα εν τώ Πη- νειφ νησίδια άποτελοϋσι την θεογνήν διασκέδα- σιν των κατοίκων του Μπαμιάς χωρίου κειμένου κατά την εισόδον της κοιλάδος, εν τώ μέσφ πλα- τάνων, κυπαρίσσων και πιτύων.

Και ο ποταμός δεν καταλείπει εντάυθα τόν ήπιον και σιωπηλόν ροϋν και προσορδίζαν τά άφρίζοντα κύματα του επί του εν τη κοίτη αυτού υπό των άλιέων ριπτομένου προχωματος' χει- ροποιήτοι δέ κοιλότητες και υπό κληματίδων περιστεφόμενα απήλεια ύποσημαίνουσι μυστη- ριόδη τινα και λημονηθείσαν λατρείαν της άρ- χαιοτήτος. Έν τινι των κοιλότητων τούτων επί της πλευράς του Όλύμπου ύπάσχει ναόςκος τις της Παναγίας, εν τη εισόδφ του όποιου βλαστά- νει είσεί ή δάρνη, εις ήν μετεμφορφόη ή χα- ρίεσσα κόρη του Πηνειού, φεύγουσα τόν έρωτα του Απολλωνος, όστις κλάδον εκ ταύτης κρα- τών εις την χείρα και στέφανον εκ των φύλλων της φέρων επί της κεφαλής προσήλθεν εις τοίς Δελφούς, όπως παραλάβη τό εκεί μαντειον. Καί έγώ δέ διαβαίνον διά της κοιλάδος έδεσφα κλά- δον εκ του έρασμού δένδρου, ύπερ διαφυλάττω προς άνάμνησιν των Τεμπών.»

ΛΑΡΙΣΣΑ

Άδαμ. Ν. Νικολάδης

Αί γυναίκες σήμεραν είναι περισσότερον γυ- ναίκες ή άλλοτε. Οι λογαριασμοί των είναι δι- πλασίως βαρείς ή άλλοτε, ή ματαιότης των δι- πλασίως άκαταλόγητος, ή προσοπίκτης των δι- πλασίως επιβλητική και ή νεότης των διπλασίως δειλεστική.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό παιδίον άπέμεινε εκεί άρηρημένον, άνα- δον. Άπαξ μόνον κατεβίβασε την κεφαλήν ότε μία άκανθα του έτρυπσε τόν πόδα και ή όποια του έκαψε την αίσθησιν ζωόν. Έπειτα ήνοσθούη

πάλιν και έξηκολούθησε να παρατηρή την μορ- φήν εκείνην, ήτις όσαύτως έφαινετο, ότι τόν πα- ρετήρει. Καί τόν παρετήρει τόσον μάλλον, καθ' όσον δεν είχεν όφθαλμούς.

Ήτο τό βλέμμα εκείνο διεσδυτικόν και είχε μίαν άνηγοίαν άφραστον εν τη όποιά ένυπηρεν ή λάμψς του έρεβους, ή διαγυ- νομένη από τά κενά των όφθαλ- μων και τόν στόματος. Διότι ά- ληθώς όλη ή κεφαλή του νεκρού παρατηρεί και τότο έμπορεί την οργήλην έντύπωσιν. Δέν ύπαρ- χουσι κόραι των όφθαλμών και όμως αισθάνεται τις, ότι τόν βλέ- πουν.

Όλίγον κατ' όλίγον και τό παι- δίον καθίστατο τρομερόν. Δέν έκί- νητο πλέον. Η φρίκη τό είχε πλημυρήσει. Δέν κατενόει, ότι έ- χανε τάς αισθήσεις του. Τό όσοι αμωδιωμένον, ως να είχε πάθη άγκυλώσιν. Ο χειμών τό παρ- έδιδε σιωπηλώς εις την νύκτα, διότι ύπάσχει τι τό προδοτικόν εις τόν χειμώνα. Τό παιδίον ήτο γερόν άγάλμα. Ο λίθος του ψυχρος είσρχετο εις τά όστα του, και ως ή σάψα, τό έρεπετόν αυτό, ώλισθαί- νεν εν αύτφ. Η κατάβλησις, ή ό- ποία έξέρχεται από την χλιών ά- νερχεται εις τόν άνθρώπον ως άόρατος πλημυρα. Καί τό παι- δίον είχε βροδώς καταληφθή υπό άκνηρίσας όμοίας προς την του πνεύματος. Ησθάνετο, ότι θά έ- κοιμώτο.

Είς την χείρα του ήπανο ύπάρ- χουσιν οι δάκτυλοι του θανάτου. Τό παιδίον ήσθάνετο, ότι κατε- λαμβάνετο υπό της χειρός εκεί- νης και από στιγμής εις στιγμήν άνέμενε να πέθι κάτω της άγχό- νης υπό την όποιαν δεν ήξευρε πλέον καλά καλά άν ίστατο.

Ακόμη όλίγας στιγμές και τό παιδίον και ο νεκρός, ή ζωή εν σχεδία και ή ζωή ή ήρεσσημένη θά συνεγείοντο εις μίαν και την αυτήν έξαφάνισιν.

Ο σκελετός έφάνη, ότι είδε τόν κίνδυνον αυτόν και ότι δεν τόν ή- θελε. Και ήργιας να κινήται. Θά έλεγέ τις, ότι είδοσται τό παιδίον. Και όμως ήτο ο άνεμος, ο όποιος ανέλαμβανε πάλιν τόν δρόμον του.

Οδέν παραδοξώτερον του κινουμένου εκείνου θανάτου.

Τό πτώμα εις τό άκρον της άλύσσου, ώθούμε- νον υπό άοράτου πνοής, έλάμβανε θέσιν πλάγιαν τώρα, άνήρχετο προς τ' άριστερά, επανέπλεπε πάλιν, άνήρχετο δεξιά και έπιπτε και άνήρχετο με την βοαχείαν και πένθιμον άκρίβειαν εκκρε- μούς. Θά έλεγέ τις, ότι βλέπει εις τά σκοτά έ- κείνα τό εκκρεμές του όρολογίου της αινιό- τητος.

Τούτο διήρχεσεν ακόμη όλίγον. Τό παιδίον πρό της κινήσεως εκείνης του νεκρού ήσθάνετο ως άφάνισιν, και μεθ' όλην την ψήξιν του σώματος του ήσθάνετο ήδη φρόβν. Η άλύσσος εις πάσαν κίνησιν έτρεξε μετ' άτασίαις κανονικότητος. Καί τό τρέξιμόν της έκείνο όμοιάζε ζυμα τέτυος.

Η προσέγγισις κατανιδος σημειούται συνή- θως δι' αφηνιδίων ογκώσεων του άνέμου και αι- φνιδίως ή πνοή γίνεται παράφορος. Καί ή κίνη- σις τότε του πνεύματος κατέστη παράφορος, και ή άλύσσος, ή όποία έτρεξε πριν, εκραύαζεν ήδη. Φαίνεται εν τούτοις, ότι ή κραυγή εκείνη ή- κοούθη. Έάν ήτο πρόσκλησις έφθασεν εις τόν πρds δν όρον.

Από τά βέδη του όρίζοντος ήλθεν ή άπίχη- σις μεγάλου θορύβου.

Ήτο θόρυβος πτερύγων.

Έπήρχετο ήδη εν έπεισόδον, τό θυελλώδες έπεισόδον της έρημίας και τών κοιμητηρίων, ή άφίξις άγέλης κοράκων.

Μελαναι, πετώντες κηλίδες έστίζαν ήδη τό λευκόν των νεφών, διεπέρασαν τά σκοτά, έμε- γεθύνθησαν, έπλησίασαν, έπυκνώθησαν, έρρί- φθησαν επί του βράχου κραυγάζοντα. Όμοιάζε προς έφοδον λεγεώνας, ό,τι ήτο έπιδρομή απλού- στατα πτερωτών σαρκοβόρων επί του πτώματος.

Τό παιδίον θορυβήδεν ύπεχώρησε.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΓΚΛΑΝΣΕΡΑΙ

Οι κόρακες συνθηροίσησαν επί της άγχόνης, και έφάνιντο ως να συνδιελέγοντο. Οδεις έρ- ριφθή επί του πτώματος. Οι κωγμοί των ήτό τι άπαίσιον. Ο μυκηθμός, ο συριγμός, ο βρυ- χηθμός εινε εκδηλώσεις ζωής. Ο κωγμός του κόρακος όμως εινε ή εύχαριστήσις διά την σήμιν. Νομίζει τις, ότι αισθάνεται τόν θόρυβον, τόν ό- ποιον θά ήδυνάτο να κάμη θραυσμένη ή σιωπή των τάφων. Ο κωγμός εινε φωνή εις την ό- ποιαν ένυπάσχει νός.

Τό παιδίον είχε παγώση.

Οι κόρακες έσώπησαν. Είς αυτών επήδησεν επί του σκελετού. Τούτο ήτο τό σύνθημα. Όλοι τότε έρριφθησαν επί αυτού και περίε' του κρεμα- μένου πτώματος έφάνη όσοι νεφελή πτερώων, αι όποια αφηνιδίως εκλεισθονσαν και τό πτώμα έ- ξεφραγίσθη υπό μισθον στρώμα δαμνοιαδώς κινούμενον εν τώ σκοτά. Την στιγμήν εκείνην ο νεκρός έκινήθη.

Άλλ' έκινήθη άρά γε αυτός; Η τόν έκίνησεν ο άνεμος. Τό βέρανον εινε, ότι έκαμε τρομερόν πύδημα. Ο τυφών, ο όποιος έπληρώσεν ήλθεν εις βοήθειάν του, τό φάντασμα συνεκλονείτο ήδη. Η λαίλαψ, ήτις έπνευε τώρα δι' όλον της τών πνευμόνων, τό έκινει καθ' όλας τάς διευθύνσεις. Καί ήτο τρομερός τώρα ο νεκρός, νεκροσπαστον άπαισιον του όποιου σήμα ήτο ή άλύσσος της άγχόνης. Έξαφνα εις μίαν ίσχυροτέραν πνοήν επήδησε και έπέπεσε έτοιμον να συντριβή. Τά απήνα θορυβήδεντα άπέπτησαν. Έπανήλθον ό- μως ταχέως και τότε μία πάλι άγρία ήρχισε.

Ο νεκρός έφάνη λαβών θηριώδη ζωήν. Ο άνεμος τόν άνήγειρε ως να έπρόκειτο να τόν άρ- πάζη, έκείνος δέ ως να ήνεϊτο προσεάθει να έκφυγη από την άλυσσον, ή όποια τόν συνεκρά- τει. Τά όρνεα παρηκολούθουν την πάλιν εκείνην και ύπεχώρουν και κατόπιν επήρχοντο πάλιν ά- γριότερα και άπειλητικώτερα. Ούτω άφ' ενός έγενετο προσπάθεια παραδόξου φυχής και άφ' έτέρου ως να κατεδιώκετο ο άλυσσοδέτος.

Ο νεκρός ώθούμενος υπό των άκανθίστων πνοών του άνέμου, άνεπείδα, και επανέπλεπε και συνεσπάτο εξ όργής, και επανέπλεπε και επή- γαινε και ήρχετο και ύφροτο και κατεβίβαστο, άπωθον την λυ- σοσάλεον άγέλην και επανέπλεπε εις τά όμίφης της. Ο νεκρός ήτο τώρα εν είδος εξερεθισμού δια τα σαρκοβόρα όρνεα και όσον έκεί- νος έφαινετο καταληφθείς υπό παραρροσύνης υπό την άγέλην έ- κείνην των αρμών, τόσο οι κό- ρακες έπολλαπλασίονεν τάς έπι- θέσεις των συνοδευόμενας υπό του κρότου πτερύγων, ο όποιος όμοιάζε προς συριγμούς πετρών βαλλομένων δια σφενδόνης.

Ήρχοντο στιγμιαί, καθ' ως όλα τά όμίφης και όλα αι πτέρυγες ή- σαν επ' αυτού. Στιγμιαί, καθ' ως δεν ύπήρχε τίποτε. Η άγρία όρδή είχε στιγμιαία διαλείμματα, μετά τά όποια επήρχετο θηριώδестερα. Τρομερόν μαρτύριον έξακολού- θουσι και μετά της ζωής. Τά όρ- νεα έφαινετο φρενητιώτα.

Βεβαίως οι στεναγμοί του ήδη θά δίδουσιν έξοδον εις τούτατα πτινά. Πλήγματα διά του όρμ- φους, πλήγματα διά τόν δνύχων, κωγμοί, άποσπάσεις σαρκών, τι- ναγμάτα του σκελετού, θρους της άλύσσου, μυκηθμοί του άνέμου, θόρυβοι. Πάλι θλιβερώτερα δεν ύπήρχε ποτέ. Είδος μάχης φασμα- τικής.

Κάποτε, έπιτεινωμένης της όρ- μής της θυέλλης, ο άπηνυσίμε- νος άνεπείδα, έφαινετο στερεόμο- νος προς την άγέλην, έτοιμος να επέλθη κατ' αυτής, θά έλεγες δέ τις, ότι οι όδόντες του τώρα ήσαν έτοιμοι να δαγκάσωσιν. Είχε τόν άνεμον υπέρ αυτού και κατ' αυτού την άλύσσον, ως θεοί μελανοί ν' άνεμυγνύοντο εις την πάλην, εις την όποιαν τό μέρος της είχε και ή καταγίς. Ο νεκρός έδάνετο, και τό σημνος των όρνέων έπι- πτεν επ' αυτού ως τυφών.

Κάτω, από τά βέδη της άβύσσου, ήκούετο ο άπειρος μυκηθμός ο ύποσημαίνων την ύπαρξιν της θαλάσσης.

Τό παιδίον έβλεπε τό όνειρον εκείνο. Καί έ- ξαφνα ήρχισε να τρέμη καθ' όλα του τά μέλη, μία φρικασίς διέδραμε καθ' όλον του τό σώμα, εκλονίσθη, ήσθάνθη τρώμον, εκρατήθη διά να μη πέση, έστράφη περί εαυτό, έσφριξε τό μέτω- πον μεταξύ των δύο χειρών ως να ήτο εν στη- ρηγμα τό μικρόν εκείνο μέτωπον, και στυγνόν, με τάς τριχάς όρθίας, τραπέν προς τό πρσνός του λόφου με τούς όφθαλμούς κλειστούς, φάσμα καί αυτό, έτόρπη εις φυγήν, άφισον όπισθεν του την λαίλαπα εκείνην της νυκτός.

VII — Τά βόρεια της Πορτ'λάνδης

Και έτρεξε μέγχις επανέλησος της άναπνοής του, τυχαίως, καταβηλόμενον εκ του τρώμον, επί της γίονος και εις την κοιλάδα, προς τό ά- πειρον. Η φωνή εκείνη τό έδέρμανε. Και είχε άνάγκην θερμότητος. Άνευ αυτής της φυχής και άνευ εκείνου του τρώμον θ' απέθνηκε.

Όταν πλέον δεν ήδυνάτο ν' άναπνέουσι έστά- θη. Δέν ετόλμυσεν όμως να παρατηρήσθ όπίσω του. Τφ έφαινετο, ότι τά όρνεα διά τό κατεδιώ- κων, ότι ο νεκρός θά έλύετο από την άλύσσον του και ίσως έτρεχε και αυτός κατά την αυτήν διεύ- θυνσιν, και ότι πιθανώς και ή άγχών άκομή θά έθυσιν, και ότι πιθανώς και ή άγχών άκομή θά είχε κατέλθη του βράχου καταδιώκοντα τόν σκε-

λετόν. Έφορβέτο, ότι αυτή θα έβλεπε, εάν έ-
στρέφετο προς τὰ ὅπια.

Όταν λοιπόν ανέβαινε πάλιν ὀλίγον ἐλευθέ-
ρως, ἐπανελάβε τὸν δρόμον του.

Ἡ ἐξαιρέσις τὸν πραγματικὸν δὲν εἶνε ἐρ-
γον τὸν παῖδιον. Ἐκείνου παρετήρει διὰ μέσου
τῆς μεγεθύνουσας τῆς φωνῆς του, χωρίς νὰ συν-
δεῖ τὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ χωρίς
νὰ ἐπιχειρῇ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα. Ἐπιγίγνε-
ται ἀδιάφορον πού καὶ πῶς. Ἐτρέχε μετ' τὴν ἀγο-
νίαν καὶ τὴν δυσχερίαν οὐδέου. Ἀπὸ πρῶτον
ἦδη ὥρῳ, ἀπ' οὗτο εἶχε ἐγκαταλειφθῇ, ἡ πρὸς
τὰ πρόσω πορεία, καίτοι ἀπέμεινε πάντοτε ἀρι-
στος, εἶχε μεταβάλῃ ὅμως σκοπόν. Πρὶν ἐξῆτει,
τώρα ἐφύγε. Δὲν εἶπαι ἦδη, οὔτε ἐκρόνως ἐ-
φορβέτο μόνον. Τὸ ἐν ἐνοστάτῳ εἶχε ἀντικατα-
στήσῃ τὸ ἄλλο. Τὸ νὰ διαφύγῃ ἦτο τώρα ἡ μόνη
του σκέψις. Νὰ διαφύγῃ τί; Τὰ πάντα. Ἡ ζωὴ
τοῦ ἐφαίνετο γύρω του θυμῶν καὶ τρομερὸν
τεῖχος. Ἐὰν ἦδυνάτο νὰ φύγῃ τὰ πλῆγματα θὰ
τὸ ἔκρινε.

Δ

Τὰ παῖδια ὅμως δὲν γνωρίζουσι τὴν τελευταίαν
ἐκείνου οἰκίαν τὸν θυμὸν τὸν φυλακῶν, ἡ ὅποια
καλεῖται ἀντοκτονία.

Καὶ ἔτρεχε.

Ἐτρέχε οὗτο ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀρίστον. Ἄλλ',
ἐξαντλεῖται ἐπὶ τέλους ἡ ἀναπνοή. Καὶ ἐξαντλεῖ-
ται ἐπὶ τέλους καὶ ὁ φόβος.

Αἰρῶνς ὡς καταληφθὲν ὑπὸ αἰφνιδίας προ-
βολῆς ἐνεργείας καὶ ἀντίληψης, ἐστάθη καὶ ἐ-
φάνη ὡς νὰ ἠορῶν, διότι ἐφύγε.

Ἡνωθῶν, ἐκτύπησε μετ' τὸν πόδα του τὸ ἐ-
δαφος, ὥρῳ ἀπορροιστικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ
ἐστράφη πρὸς τὰ ὅπια.

Ὅσοι δὲν δὲν ὑπῆρχε τώρα πλέον οὔτε
λόφος, οὔτε ἀγρόν, οὔτε πηλὸς ὀνέων.

Ἡ οὐχὶ εἶχε λάβῃ κατοχὴν τοῦ ὁρίζοντος.

Τὸ παῖδιον ἠκολούθησε καὶ πάλιν τὸν δρόμον
του.

Τώρα ὅμως δὲν ἔτρεχε πλέον, ἐβάδιζε. Νὰ
εἶπῃ τίς, δι' ἡ συνάντησις τοῦ νεκροῦ ἐκείνου τὸ
εἶχε κινήσῃ ἀνθρώπον, θὰ ἦτο ὡς νὰ ἤθελε νὰ πε-
ριούρη τὴν ὑπολήψεις ἐντύπωσιν, ἦν τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ὁρίσταντο τὸ παῖδιον. Εἰς τὴν ἐντύ-
πωσιν ἐκείνην ὑπῆρχε καὶ πολὺ περισσώτερον
καὶ πολὺ ὀλγότερον. Ἡ ἀγρόν ἐκείνη ἀπέμεινε
πάντοτε δι' αὐτὸ εἶδος ἀστάσις. Μόνον, ὅτι δα-
μασθέντος τοῦ φόβου του, ὁρῶντο αὐτὸ ἰσχυ-
ρότερον. Ἐὰν τὸ ἥλικας καταλήξῃ νὰ βυθω-
μεθῇ αὐτὸ, θὰ ἐκρούετο ἐντὸς του χιλιάς ἄλ-
λας ἀσφαλῆς σκέψεις. Τὸν παῖδιον ὅμως ἡ σκέ-
ψις εἶνε ἀμωφός. Ἐπὶ καὶ αἰσθάνονται τὸ ἀπο-
γευμα μόνον τοῦ πλῆγματος ἐκείνου τοῦ ἀσα-
φούς δι' αὐτὸ, τὸ ὅποιο ὁ ἀνθρώπος ἀργότερον
ὀνομάζει ἀπογοήτευσιν.

Δ

* Ἀς προσθέσωμεν καὶ τοῦτο· τὸ παῖδιον ἔχει
τὸ χάρισμα ν' ἀποδέχεται ταχέως τὸ τέλος ἐνὸς
συναυθιματος. Προσάτεται τοῦτο διὰ τῆς ἀ-
δυναμίας του ἀπὸ τὰς ἀντιλήψεις τὰς περιπε-
λῶ.

Δ

κούς τὸν πραγματικόν. Βλέπει τὸ γεγονός, γύρω
τοῦ ὅμως ἐλαχίστα πραγματικά.

Τὸ παῖδιον λοιπόν εἶχε διατρέξῃ ἐν τέταρτον
λεῖψης καὶ ἐβάδιζε ἐπὶ ἄλλο ἐν τέταρτον.

Αἰφνὴς ἠορῶν, δι' ὁ στόματός του διαμαρτύ-
ρετο. Μία σκέψις ἐπὶ ἄλλο τότε πρὸς τὴν ὁποίαν
ὑπεχώρησε τὸ ἀπορροιστικὸν θέημα τοῦ βράχου.

Ἡ σκέψις τοῦ νὰ φύγῃ. Ὑπῆρχε ἐν τῇ ἀν-
θρώπῳ πάντοτε ἐν κτήνῳ. Εὐτυχῶς. Διότι τὸν
ἐπαναφέρει εἰς τὴν πραγματικότητά.

Τὴν φωνὴν οὗτο; Πῶς νὰ φωνή; Πῶς δὲ νὰ
φωνή;

Ἐτρέχε τὰ θυλάκια του. Μηχανικῶς μόνον,
διότι ἤξευρε, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς.

Ἐπειτα ἐπέσπευσε τὸ βῆμα. Χωρὶς νὰ ἤξευρε
πὺρ βαίνει, ἐσπεύσε πρὸς τὴν πιθανὴν στέγην.

Τὴν φωνὴν ταύτην τὸ παῖδιον εἶνε μία ἀπὸ
τὰς ρίζας τῆς προνοίας διὰ τὸν ἀνθρώπον.

Δ

Πιστεύειν εἰς τὴν στέγην, εἶνε πίστις πρὸς τὸν
Θεόν.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν κοιλίαν ἐκείνην οὐδὲν προ-
νῆγγε στέγην.

Τὸ παῖδιον προὐχέει καὶ ἡ κοιλία ἡπλοῦτο
ἀπέραντος πρὸ αὐτοῦ.

Οὐδέποτε ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως ἐκείνης
κατοικία ἀνθρώπων. Κάτω μόνον εἰς τὴν παρα-
λίαν εἰς τὰς ὁπᾶς τὸν βράχον, κατὰ τὸν ὅ-
λον, ἐλλείπει ἐξ ὅλων πρὸς κατασκευὴν καλυβῶν,

οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τὸ μέρους ἐκείνου, οἵτινες
εἶχον ὡς ὅλον τὴν σφαιρικὴν, ὡς θέμισαν τὴν
ἐν ἡμέρᾳ κόπον τὸν βῆμα, ὡς θέμισαν τὸν
εἰδωλὸν τοῦ Χαίλ, καὶ ὡς ἔργον τὴν αἰμαίναν τοῦ
φαιού ἐκείνου φρενοκορῶν, τὸ ὅποιο πῦρ

ἔλθῃ καλεῖται *Ἰαῖος πλάκας*.

Δ

Τὸ παῖδιον προὐχέει, μοιλονότι ὅμως αἱ κη-
μαὶ του ἐφαίνοντο γυμνῶν, εἶχε ἀρχίσαι νὰ
κουράζεται. Δὲν ὑπῆρχε ἀτραπὸς εἰς τὴν πε-
διάδον ἐκείνην καὶ ἀν ὑπῆρχε δὲ τὴν εἶχε ἐξα-
λείψῃ ἡ ζωὴ. Ἐξ ἐνοστάτῳ ὅμως ἐξηκολούθει
νὰ διευθύνεται πρὸς Ἀνατολὰς. Κοιτῶντες λίθοι
εἶχον κατακρονοῦσιν τὰς πτέρνας του. Ἐὰν
ἦτο ἡμέρα, θὰ ἦδυνάτο τις νὰ εἶπῃ εἰς τὰ ἴχνη,
τὰ ὅποια ἄφινεν ἐπὶ τῆς χιόνος χονδρᾶς στογ-
νᾶς αἱμάτων.

Ἐν τῇ μεταξὺ οὐδὲν κατὰ τὸν ν' ἀναγνωρίσῃ.
Διέσχισε τὸ δροστικὸν τῆς Πορτλάνδης ἀπὸ νό-
τον πρὸς βορρᾶν, ἐντὸς κατὰ πάσαν πιθανότητα
ὁ ὅμιλος τὸν ἀνθρώπων εἰς τὸν ὅποιο ἀνῆκε
πρὶν ἀπορροιστικῶς πᾶσαν συνάντησιν εἶχε λάβῃ
ἄλλαν δρόμον ἀπὸ δυτικῶν πρὸς ἀνατολὰς. Ἐπο-
μένως ὁ δρόμος, τὸν ὅποιο ἠκολούθει αὐτὸ διε-
σταυροῦτο μετ' ἐκεῖνον, ἐν εἰς ὁλοκληρῶς οἱ
ἄλλοι. Καί—φυσικότητα—οὐδὲν γνωστὸν ση-
μεῖον προσέπειν εἰς τὰ ὁματὰ γὰρ.

Δ

Τὸ δροστικὸν τῆς Πορτλάνδης ἔχει τῆς κά-
κειας ὑψηλότητάς τινος ἀποτόμως κατὰ τὴν πρὸς
τὴν θάλασσαν. Τὸ παῖδιον πλανώμενον εὐρέθη
ἐπὶ ἐνὸς τούτων προσπαθὼν ν' ἀνακαλύψῃ γύρω

του εἰς τὸν εὐρύτερον ὁρίζοντα, ἀπ' οὐχὶ τοῦ. Πρὸ
αὐτοῦ ὅμως ἀπὸ παντὸς ὁρίζοντος ἐφαίνετο ἡ
πελιδνὴ ἐκτασις τῆς χιονοβλῆτος γῆς. Τὴν ἐξῆ-
τασεν ἐν τούτοις προσεκτικῶς καὶ ὑπὸ τὸ ἐπιμο-
νον βλέμμα του ἐκείνη κατὰ τὴν ὀλγότερον δυσ-
διάκριτος. Εἰς τὸ βάθος μίας μακρῆς πυλῆς
τοῦ ἐδάφους, πρὸς Ἀνατολὰς, ἐφαίνετο μία πυ-
κνὴ κινουμένη νεφέλη, ὡς ἡ ὀλγὴ ἡ δαλσάσα
διακοπτομένη ὑπὸ μελανῶν ταυρίων. Ἡ οὐχὶ
ὀμῆλη, αἱ μελαναὶ ταυρίαι ἦσαν καλνός.

Δ

Ἄλλ' ὅπου ὑπάρχει καλνός, ὑπάρχει καὶ ἀν-
θρώπος.

Καὶ τὸ παῖδιον διηυθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπ' αὐτοῦ εἶδε μίαν κατο-
φείαν, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς κατοφείας με-
ταξὺ τὸν συγκεχμημένον ὄγκον τὸν βράχον, τοῦς
ὁποίους περιέλειγεν ἡ ὀμῆλη μία γλώσσα γῆς
ἐφαίνετο ἐκτεινομένη. Προφανὲς λοιπὸν δι' αὐ-
τῆς τῆς γλώσσας ἔπρεπε νὰ διέλθῃ.

Τὸ ὅτι μετ' ὀλίγον ἐφῆλθεν εἰς τὴν γλῶσσαν
ἐκείνην, ἦτις ἦτο ὁ Ἰσθμὸς τῆς Πορτλάνδης.

Ἡ καθόδος ἦτο δυσχερὴς καὶ ἀποτόμος. Ἡτο
τὸ ἀντιθετὸν μέρος, ὀλγότερον ὅμως τραχὺ, τῆς
ἀνοφερίας, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ διὰ νὰ ἐξέλθῃ
τοῦ ἡμέως. Ἀλλὰ πᾶσα ἀνοφέρεια ἀποζημιού-
ται διὰ μίας κατοφείας. Καὶ τὸ παῖδιον, ἀφ' οὗ
ἀνερχομένη ἦδη κατεκίλει.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐλάνθαντο οἱ συριγ-
μοὶ τοῦ βορᾶ, οἱ ὅποιοι κάποτε συγκεντρύνονται
εἰς ἕνα τοιοῦτον ἦχον.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐλάνθαντο οἱ συριγ-
μοὶ τοῦ βορᾶ, οἱ ὅποιοι κάποτε συγκεντρύνονται
εἰς ἕνα τοιοῦτον ἦχον.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐλάνθαντο οἱ συριγ-
μοὶ τοῦ βορᾶ, οἱ ὅποιοι κάποτε συγκεντρύνονται
εἰς ἕνα τοιοῦτον ἦχον.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐλάνθαντο οἱ συριγ-
μοὶ τοῦ βορᾶ, οἱ ὅποιοι κάποτε συγκεντρύνονται
εἰς ἕνα τοιοῦτον ἦχον.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐλάνθαντο οἱ συριγ-
μοὶ τοῦ βορᾶ, οἱ ὅποιοι κάποτε συγκεντρύνονται
εἰς ἕνα τοιοῦτον ἦχον.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐλάνθαντο οἱ συριγ-
μοὶ τοῦ βορᾶ, οἱ ὅποιοι κάποτε συγκεντρύνονται
εἰς ἕνα τοιοῦτον ἦχον.

Δ

Ἐπὶ τὰς τὰς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετ' ἀν-
δρῶν καταπτόσεως καὶ καταστροφῆς, εὐθὺς
ὅμως αἱ δυσχερίαι ἀνέκυρον πάλιν καὶ αἱ ὀλι-
σθήσεις ἠπειλοῦντο ἐνδοτερον. Εἰς τὴν καθόδον
μίας ἀβύσσου, ἔκαστον κίνημα εἶνε λύσις ἐνός
προβλήματος. Πρέπει τις ἐπὶ ποινὴ θανάτου νὰ
εἶνε ἐπιτηδεύς. Τὰ προβλήματα ταῦτα τὸ πα-
ιδιον τὰ ἔλυνε ἐξ ἐνοστάτῳ μετ' ἐπιτηδεύσεως,
τὴν ὁποίαν δὲ ἐθαύμαζεν ὁ πύθιος καὶ θὰ προ-
σεπᾶν ν' ἀπομνησθῇ ὁ σαλτιμαγκῶς. Καὶ ἦτο
μὲν μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἡ καθόδος ἐκείνη.

Ὅσοι δὲ ὅμως εὐφάναν ἦδη εἰς τὸ τέμα
τῆς.

Ὁ Ἰσθμὸς τώρα ἐφαίνετο πρὸ αὐτοῦ, πλὴν καὶ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ-
νον ἀπόστασις ἡλαιοῦτο.

Κατὰ διαλείμματα, ἐντὸς ἀπὸ βράχου εἰς
βράχον, εἶνε συγχρόνως τὸ ὅς μετ' ἀποστολὴν
ἐλάττω. Ἦσαν μακρὰν, ἀριστερὰ του, ἀριστερὰ
τινα καὶ ἀσθενὴ δόρυβον ἡλίων ὀμοιωζόντα
πρὸς μακρομένον παῖδα σάλπιγγος. Τὸ ὅτι
ὅμως εἰς τὴν ἀ

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Ἐλάδωμεν ἐκ Ναυπλίου τὸ κατωτέρω ποίημα, φέρον τὴν ὑπογραφήν «Α.Δ. Β. Διαμαντ...». Τὸ ποίημα εἶνε ἐξαιρετικὸν καὶ τὸ δημοτικὸν προθύμως, μὲ μίαν μόνον παρατήρησιν. Ὅτι, ἂν δὲν μᾶς ἀπατῇ ἡ μνήμη, ὁ κ. Γεώργιος Δροσίνης ἔχει δημοσιεύσει **πρὸ ἐτὸς**, παρόμοιον ἀκριβῶς ποίημα, μὲ τὰς ἰδίαις λέξεις. Τὴν διαβολικὴν συμπτωσίν! Διὰ τὴν μὴ ἀδικήσωμεν τὸν ἀποστολῆα, τὸ δημοτικὸν καὶ τὸν συγκαίρομεν συγχρόνως διότι κατ'ὁρῶμεν νὰ γράψῃ στίχους, ἀκριβῶς ὁμοίους πρὸς τοὺς στίχους, ἐνὸς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ποιητῶν μας, τοῦ κ. Δροσίνης. Ἰδοὺ αὐτὸ:

Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

Μὴ ψαροπούλα καστάνη
Βλέπω 'ς τὴν βάρκα κάθε μέρα,
Γοργὰ τὸ κόκκινο πανί
Ν' ἀνοίγῃ 'ς τὸν τρελλὸν ἀέρα.

Τὸ λιμανάκι μὲ χαρὰ
Ἀφίνει μόνη, δίχως ἔννοια
Καὶ δίχως 'ς τὰ βαθιὰ νερά
Τὰ δίχτυα τῆς τὰ μεταξίνα.

Ἀχ! ψαροπούλα καστάνη
Πᾶς 'ς τὴν βάρκα σου κ' ἐμένα
Κὶ ἂν ἴσως ψάρι δὲν φανῇ
Μέσ' τὰ νερά 'ς ἀσφαμέννα.

Κὶ ἂν δῆς τὰ δίχτυα σου ἀδειανὰ
Μὴν κοκκινίζεις πεισμαμένη!
Τὰ μάτια σου τὰ καστάνά
Καρδιὰ τρελλὴ δάχτυρον πιασμένη.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐτελέσθησαν ἐν Πειραιεὶ οἱ γάμοι τοῦ συμπαθοῦς νέου κ. Μιχαὴλ Κ. Ζωρζοῦ μετὰ τῆς χαριτοδότητος δεσποινίδος Εὐφροσύνης Ε. Εὐδαίμονος. Τοὺς νυμφικούς στεφάνους ἀντήλασαν ὁ κ. Νικήτας Σουδινός, δικηγόρος, τέως βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας Θήρας. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχεται ἡ «Ἑλλάς» τὸν βίον μακρὸν καὶ ἀνεφελόν.

ΣΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΥΜΑ

Σ' εἴ ἀργόμαστα τὰ ῥόδια καὶ μύρια
ποῦ δ' ἥλιος 'ς τὴν Αἰόλου τοῦ οὐρανοῦ
ἢ ψυχὴ μου μαγεμένη τὰ μυστήρια
ποῦ τὴν σφαιροκόσμονε ζητεῖ

Τὸ σκοτάδι ἀπ' τὴν πλάσι τὸ φῶς διάγει
κ' ἕνα-ἕνα εἴ ἀστέρια φωτοσπάζουν,
καὶ τι 'ς τὴν μοναξιά μ' ἀπαλοπνέουν,
πόθοι κρυφοὶ 'ς τὴν στήθιν μου φωλιάζουν.

Μὲ τὴν γλυκερὰ τῆς φρονέας εὐδοκίαν
τῆς χαμπάνας οἱ ἥχοι γλυκοκοιμίζουν
καὶ σὲ μουσικὴν, ὡς Χερουβείμ, ἁρμονία
σὴν προσερχῇ, ἀγὰ χεῖράκι ἀνοίγουν!

Ἰ. Φλεττοῦρης

ΜΟΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡ. ΠΛΑΚΩΝ * * * * * ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΥ
* * * * * ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΟΥ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
LUMIERE
ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν δὸν Καλαμώτου ὑπ' ἀριθ. 17 ὑπάρχει ἐν ἐργαστήριον καλλιτέχνη, τὸ ὁποῖον δὲν κἀναι εὐκολα εἰς τὸν διαβάτην τὴν ἐντύπωσιν αὐτῇ.

Ο ΚΟΣ ΕΠΑΜΕΙΝ. Χ. ΖΩΣΙΜΑΣ

Εἶνε τὸ ἐργοστάσιον ταπεινότητος τοῦ κ' Ἐπαμεινώνδα Χ. Ζωσιμά, τὸ ὁποῖον ἔχει μίαν ιδιότητα ἐξαιρετικὴν. Ὅτι ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Ζωσιμᾶς δὲν εἶνε μόνον ἐμπόρος ἐπίπλων, ἀλλὰ καὶ τεχνίτης ἐργατῆς. Ὑπὸ τὸν μεριόφρονα τοῦτον τίτλον κρύ-

πτεται εἰς ἀληθῆς καλλιτέχνης, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔργα κοσμοῦν πλείους Ἀθηναϊκὰς αἰθούσας.

Ὁ κ. Ζωσιμᾶς δὲν περιορίζεται ἀπλῶς εἰς τὴν ταπεινότητα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ εἶδη τὰ σχετιζόμενα πρὸς ταύτην, τοῦτέστι τὴν κατασκευὴν παραπετασμάτων, κουνουπιερῶν κλπ.

Δὲν εἶνε ὅμως ἐπιπλά ἀλλὰ τὰ ἐξεργάμενα ἀπὸ τὸ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν ἀντιαισθητικὴν εἰς αὐτὸ. Εἶνε καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα παρέχουν ἀμέσως τὴν ἐντύπωσιν τῆς χλιδῆς καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ βίου, μὲ τοὺς ὥραίους συνδυασμοὺς τῶν χρωμάτων καὶ τὰς θελτικὰς γραμμὰς τῶν.

Ἐφαρμόσας ὁ κ. Ζωσιμᾶς εἰς τὴν ἐργασίαν του, τὸ σύστημα ἔχει τῆς ἀπλήστου φιλοκερδείας, ἀλλὰ τῆς εὐκρινείας εἰς τὸ εἶδος καὶ τῆς λογικῆς εἰς τὰς τιμὰς, κατ'ὁρῶμεν νὰ προσελκύσῃ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ στολίσῃ, μὲ τὰ καλλιτεχνικά του ἐπιπλά, τὰ μεγαλύτερα καὶ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια τῆς Πρωτευούσης.

Πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ. Ὅτι προτιμῶνται ἀπὸ τὴν καλὴν κοινωνίαν καὶ ὑποστηρίζονται οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ εὐνοεῖ-δητοί.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
Γ. ΔΡΑΓΩΝΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
6 - ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ - 6
ΠΩΛΗΣΙΣ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

4 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
29 ΙΟΥΝΙΟΥ
26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
& 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ 1908			
4 Μεγάλα κέρδη	100.000	δραχ.	400.000
4 Κέρδη	25.000	δραχ.	100.000
4 Κέρδη	10.000	δραχ.	40.000
12 Κέρδη	5.000	δραχ.	60.000
20 Κέρδη	1.000	δραχ.	20.000
1644 Κέρδη	100	δραχ.	164.400
2312 Κέρδη	50	δραχ.	115.600
4000 ἐν ὅλῳ Κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....			900.000

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (2/17 Ἀπριλίου 1903) θὰ ἐκδοθῶσι μόνον 300.000 τετραδράμιον γραμματίων, ὑπ' ἀριθ. 1—300.000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι θὰ τεθῶσιν ἐνὸς τῆς κληρώσεως, κατὰ τὴν κληρώσιν ταύτην. Κατόπιν, θὰ ἐκδοθῶσι μονόδραμινα γραμμάτια, ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ὑπ' ἀριθ. 300.000 ἄχρι 1.000.000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐνὸς τῆς κληρώσεως καὶ οἱ ἀντιστοιχοὶ ἀριθμοί.

Γραμμάτια πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλείων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ἑκαττον, ἰσχύον διὰ τὰς τίσεις κληρώσεις καὶ πρὸς ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΙΑΝ ἑκαττον γραμματίων, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθν. Στάβου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ἰ. Πουρ. Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας. Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΚΑΣ, ΔΑΣ ΚΑΙ ΚΟΥΣ

Φρύνον.—**Λαρίδδαν.** Ἡ ἐπιστολὴ περὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐλήφθη τὴν ἡν τοῦ μηνός. Συνεπὶς ἔχασεν ἐπικαιρότητα. Φωτογραφῶνται γεγονότα περίεργα ἢ πρόσωπα σχετιζόμενα μὲ αὐτά. Διὰ τὰς εἰκόνας, περὶ τῶν ὁποίων μᾶς γράφετε, δημοσιεύονται δωρεὰν τοῦλάχιστον αἱ ὥραιότεραι.

Ἐσπερον.—**Καλάμας.** Τὸ δελτίον θὰ σταλῇ μετὰ προηγουμένην δοκιμασίαν. Ἡμεῖς περιμένουμεν πρὸ πολλοῦ. Ἄν πρόκηται περὶ γεγονότος ἐπικαίρου, πρέπει νὰ λαμβάνωμεν τὰς σχετικὰς πληροφορίες, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τετάρτης, διὰ νὰ προσέλθῃ τὸ δημοσιεύθῃ τὴν Κυριακὴν. Τοῦτο, χάριν τῆς ἐτοιμασίας τῶν εἰκόνων.

Δημ. Βαρδατσ.—**Ἐνταῦθα.** Περιμένουμεν ὅσα μᾶς γράφετε. Ἐὰν ᾖ καλὰ βεβαίως θὰ δημοσιεύσω. Αἱ περιγραφαὶ πρέπει νὰ ᾖ σύντομοι. Τὸ α' φύλλον, ὡς βλέπετε, ἀνετυπώθη.

Τ. Θ.—**Χαλκίδα.** Χρειάζεται κατὰ περισσώτερον ἐνδιαφέρον καὶ πρωτοτυπώτερον.

Γ. Σαντάν.—**Τρίπολιν.** Εἶδον ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνταποκριτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντελήφθησαν ἐντελῶς τὸ ἔργον των. Σὺς συγκαίρομεν καὶ σὺς εὐχαριστοῦμεν. Αἱ εἰκόνας θὰ δημοσιεύσω.

Ἀγγ. Σαλ.—**Ζάκυνθον.** Ἡ ἀπὸ 2 ἰαν. ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη πολὺ ἀργά.

Φίλιππιν.—**Ἑλλάδα.** Ἡράκλειον Κρήτης. Ἡ ἐπιστολὴ σας φέρε χρονολογίαν 31 Δεβρίου. Ἐλήφθη τὴν 1ην Ἰανουαρίου. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν δημοσιεύθῃ.

Ε. Π.—**Σμύρνην.** Τὰ χειρόγραφα δὲν διατηροῦνται. Εἴτε δημοσιεύσω εἴτε ὄχι, ἐξαρτῶνται ταχέως, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως.

Πάν Κ. Σμυρν.—**Βαυπακοῦν Λακεδ.** Ἀφ' οὗ δημοσιεύθῃ ἄλλου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύθῃ καὶ εἰς τὴν «Ἑλλάδα».

Ε...—**Ἐνταῦθα.** Διὰ τὰς ἐντυπώσεις «τῆς χωριτικῆς ζωῆς» δύναται ἡ γλώσσα νὰ ᾖ ἀπλή. Δὲν εἶνε ὅμως ἀμαρτία νὰ ᾖ καὶ γυδαία.

Νάρκισσον.—**Μακρονισίδαν Ἰδού.** Τὸ διήγημα καλόν, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη πρὸς δημοσίευσιν. Ἄν ἐπιμείνεσθε θὰ γράψετε. Ἐν ἐκ τῶν ἄλλων δημοσιεύεται.

Μ. Μαυρομμάτην.—**Θήραν.** Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Δι' ἡμᾶς εἶνε τὸ ἴδιον.

Π. Γ. Εὐέλδ.—**Ἐνταῦθα.** Ὡραία ἡ ὑπόθεσις, ἀλλὰ χρειάζεται τεχνικώτερα ἐκτέλεσις.

Μαργ. Νεϊότ.—**Καλάμας.** Μὴ παρεξηγήσεται διότι δὲν δημοσιεύθῃ. Πισθεῖτε, ὅτι εἶνε ὥριον. Ὅταν μᾶς σταλῆτε ἄλλο, ἐλπίζομεν νὰ εἶνε ὥριον πρὸς δημοσίευσιν.

Καθ.—**Κεφαλλονίαν.** Τόσον ἀργά δὲν εἶνε δυνατόν.

Κων. Ν. Λοῦζον.—**Ἀλεξάνδρειαν.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Κ. Π. Ζούραν.—**Ἐνταῦθα.** Δύνασθε ἂν εἶνε καλὰ.

Μ. Βραγ.—**Ἐνταῦθα.** Καλὸν τὸ ἐπιστέδιον, ἀλλ' ὄχι καταλλήλως διατυπωμένον.

Α. Μιάν.—**Κπολιν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Ἰω. Σταδιν.—**Ἐνταῦθα.** Θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ τὰ πρῶτα σας. Ἰσως ἔχετε ἄλλο καλλιτέρον;

Σαντάν.—**Τρίπολιν.** Δὲν πείσθημεν ἡμεῖς διὰ τὴν μεταβάσειν σας, ἀλλ' ἡ φοβερὰ ὑπογραφή σας. Ἐλήφθησαν. Αἱ παραγγελίαι πρὸς αὐτὴν φύλλον πρέπει νὰ γίνωνται μόνον διὰ τοῦ ὑποπαρακτορεῖο. Αὐτὸ εἶνε ἀρμόδιον νὰ ζητῇ αὐτῆς.

Τ. Λα.—**Ἐνταῦθα.** Θὰ ἀνγνωσθῇ ἐν καιρῷ καὶ ἂν εἶνε δημοσιεύσιμον, θὰ δημοσιεύθῃ.

Ν. Βάγ.—**Ἐνταῦθα.** Τὸ ἴδιόν σας ἦτο πολὺ ἐκτενέστερον.

Ἄντων.—**Ἀθηνῶν.** Πάτρας. Οὐδεὶς ἀπέστειλε τὸ ὄνομα περὶ τοῦ ὁποῖου μᾶς γράφετε.

Ἐνα.—**Ἀναγνωστὴν.** Ἐνταῦθα. Τὸ εἶχα μὲν ὄχι.

Γεώργ. Θ. Καρανίκ.—**Πύργον.** Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀποκλειστικότητος. Ἐκαστος δύναται νὰ φανῇ χρήσιμος ἔχει ὅλα τὰ προνόμια τοῦ ἀνταποκριτοῦ.

Κ. Α. Σ. Α.—**Ἐνταῦθα.** Πολὺ εὐχόρο καὶ ἀπλόν. Ἄν εἶχαμεν χρόνον διαθέσιμον καὶ ἂν εἶχε κῆπος περισσοτέρων τέγγων θὰ δημοσιεύετο. Στείλατε, ἂν θέλατε καὶ ἐν ἄλλο, ἐπίσης ἀπλόν. Προσπαθήσατε νὰ διατηρήσατε τὴν ἀρεσκίαν αὐτὴν καὶ φωσφόρο. Ἐλῆξτε κανένα θέμα οἰκογενειακὸν ἢ λογικόν.

Ὡραϊαν.—**Ἡπειρον.** Τὸ ἄλλο δὲν θὰ μπῇ. Προσέξατε λιγὰ καὶ εἰς τὴν ὁδογραφίαν.

Κλεομ. Κ. Τδ.—**Ἀιτωλικόν.** Χρειάζεται καίτοι κατεργασίαν. Στείλατε καὶ ἐν ἄλλο.

Ἄδαμ. Νικολ.—**Λαρίδδαν.** Ἡ εἰκὼν μὲ τὰ ἔξω ἀποστολῆς στοιχίζει 25 δραχμὰς.

Γ. Σ. Γροπ.—**Κέρκυραν.** Πρέπει ν' ἀποφύγετε τὰ θέματα τῶν ἀνταποκριτῶν τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων—περίεργα μόνον γεγονότα καὶ ἐνδιαφέροντα εἰς ὀλίγα λόγια.

Δ. Γ. Κρεβ.—**Τοικαζα.** Δὲν κυκλοφορεῖ, διὰ τοῦ Πρακτορεῖο τῶν Ἐφημερίδων.

Ἀλέξ. Σ. Μαλασσίου, Κωνστ. Ν. Φωστήρον, Σπυρ. Ν. Μοσχόγειλον. — **Θήραν.** Θεράμει εὐχαριστίας.

Η. Β. Μ.—**Σάρον.** Τὴν νὰ κάμωμεν; Πρὸς τὴν ἀνάγκην ἀποπληρώμεθα. Θὰ δοθῶνται ταχέως.

Ε. Α. Εὐάγ.—**Καρδίτσαν.** Κανένα καλλιτέρον.

Μιχ. Κ. Ζωρζον.—**Πειραιᾶ.** Ἐχαρίστους εὐχὰς μας.

Μ. Ζέφ.—**Πειραιᾶ.** Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ν. Κ. Βέρ.—**Πύργον.** Ἐλήφθη, Σάββατον.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ. — Ἐξακολουθεῖτε, ἀπὸ λάβετε γνώσιν τῶν γραφομένων ἀνωτέρω.

Γορτυν. Τριαντφ.—**Καλάμας.** Ἀρκετὰ ἔχοντες, ἀλλ' ὄχι πρὸς δημοσίευσιν—Στείλατε ἄλλο.

Κ. Γ. Παναγιώτ.—**Ναύπλιον.** Οἱ ἀνταποκριταὶ δὲν διορίζονται, ἐπιβάλλονται μόνον, ὅταν φανῶν χρήσιμοι.

Ν. Καλέλ.—**Ἄρταν.** Τὸ σταλὲν τῆς δος Φ. Μολωνά θὰ δημοσιεύθῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ν. Γ. Μπαλ.—**Καλάμας.** Θὰ δημοσιεύθῃ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Μέσα 'στὴ θάλασσα πλεῖα δὲν βαστάω.
Πᾶσι ἐφθάρηκα σὴν τροχίαν
Χρόνια περὶσσεύω καὶ τόρα θέλω
Νὰ βῶ σὸ μνημῖά μου τὴν ἡσυχίαν.

Τὸ θέλω γὰρ μέσ' ἀπὸν ἄρμονον
Ἐκεῖ 'στ' ἀγορῆν κοντὰ σκαμνίον,
Στὸν ἴππον νάχεται νὰ μ' ἀγκαλιάξῃ
Μ' ἀφροῦς τὸ κῆμά μου τ' ἀγαπημένον.

Καὶ νὰ μοῦ λέγῃ Ἐλπίδι μου φίλε
Ἀχ! τὴν παλὰ μὲς ζωὴ θυμοῦμαι,
Ἄν σὲ ἔχοντα, σὲ συντροφισμένον,
Ἐθέλω τὰ δύο μας μαζί νὰ ζῶμεν.

Μὴ μ' ἀργήθητε αὐτὴ τὴ χάρι,
Θὲ νὰ εἴ ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ λόγια.
Μόνον τὸ κῆμά γὰρ νὰ μὴ κλαίῃ,
Δὲν θέλω ἄλλα πλεῖα μοιρολόγια.

Θέλω τὸ κῆμά τοῦ τ' ἀγαπητοῦ
Καὶ τόχα σύντροφον εἰς τὴν ζωὴν μου,
Νὰ μοῦ θυμῇ τὰ περασμένα...
Θέλω... τὸ κῆμά μου γὰρ μουσικὴ μου.

Πέτρος Σ....

Ὁ πλοῦτος ὀλίγον ἀξίζει διὰ τὸν ποιούμενον κακὴν αὐτοῦ χρεῖον.

Εἶναι καλλίτερον νὰ κοιμηθῇς νησιώτικος, παρὰ νὰ σικωθῇς μὲ χρεῖ.

Ἡ γέφυρα μεταξὺ χαρᾶς καὶ λύπης δὲν εἶναι καὶ τόσον μεγάλη.

Δὲν ὑπάρχει ἐπειδὴ ἄνευ τοῦ διῶτι.

Ἡ ζηλοτυπία γεννᾶται ἐκ τοῦ ἔρωτος ὅπως ἡ τέφρα ἐκ τοῦ πυρός, ὅπως τὸ καταιγίδην.

Ἡ νεότης εἶναι ἡ ἡλικία, καὶ ἡν δὲν ἀμφιβάλλει τις περὶ οὐδένος, διότι εἶναι ἡ ἡλικία καὶ ἡν οὐδὲν σχεδὸν ἐννοεῖ.

Ὁ ἔρως ἡ αἰδὼς θὰ εἶναι ἡ βόρβορος.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΟΥ κ. Γ. ΖΑΞΕΙΟΥ

Ὁ κ. Γεώργ. Ἀλεξίου, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα δημοσιεύσαμεν πρὸς ἡμερῶν, διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου ἐνεργείας του, πλὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου, ὅπερ ἐξευροκροτήθη ἐπανελημμένος εἰς τὸ θέατρον, εἶνε καλλιτέχνης ἀληθὴς καὶ εἰς τὴν φωτογραφίαν.

Προθύμως προσφερόμενος νὰ παρῇ φωτογραφίας του εἰς τὴν «Ἑλλάδα», ἔλαβε προχθὲς τὰς φωτογραφίας ἀπὸ τὸ Ζάππειον, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται εἰς τὴν 1ην σελίδα τοῦ σημερινοῦ φύλλου.

Ὁ κ. Ἀλεξίου ἐκτός τῆς τέχνης τοῦ ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, ἔχει καὶ πλήρη τὴν δημοσιογραφικὴν ἀντίληψιν. Ὡς ἐκ τούτου θὰ προσφέρῃ ἀναμφιβόλως ἐξαιρετικὰς διηγήσεις εἰς τὴν «Ἑλλάδα», ἥτις δὲν ἔχει ἀνάγκην καλλιτεχνικῶν μόνον φωτογραφιῶν, ἀλλ' εἰκόνας ἐχουσῶν καὶ τὸ δημοσιογραφικὸν ἐνδιαφέρον.

Διὰ νὰ ἴναι τις βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας παρὰ τῷ πλῴθι τῶν μετρίων πνευμάτων δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐκφράξῃ ἰδέας αἰνέας διαδοχάτως τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὴν ὀκνηρίαν. Goethe

Ἡ περιώνυμος Νινὼ δὲ Λαγκλὼ ἔλεγε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν αἰδουμένον Δ' Οὐρλῆν, Ἰησοῦν:

— Ὑπάρχουν μερικά ἄρθρα πίστεως περὶ τῶν ὁποίων διασώζω ἐπὶ κάποιαν ἀσισίαν.

— Αἱ λοιπὸν, δεσποίνης, τῇ ἀπότησει ὁ ἄγιος Λογγιῶλα διαδός, ὅπως πισθεῖτε περὶ αὐτῶν, προσφέρεται τῷ Θεῷ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀσισίαν σας!

Ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ μεταβάλλωμεν χαρακτῆρα ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἡ τύχη θὰ εἴ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 10^{ος}

ΠΟΙΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ;

Εἰς τὸ παραπλεύρως σχῆμα ὑπάρχουν 9 σημεῖα μετὰ τοὺς ἀριθμούς των.

Ἐκαστον ἐκ τῶν σημείων τούτων ἀντιπροσωπεύει ἓν μέρος τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εἰδικώτερον: Τὸ ὑπ' ἀριθ.

1) ἀντιπροσωπεύει μίαν πόλιν πρωτεύουσαν ἐπαρχίας.

2) ἓν χωρίον παράλιον.

3) θάλασσαν.

4) Ἐν ὄρος ἱστορικόν.

5) Μίαν λίμνην.

6) Μίαν πόλιν διάσημον, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

7) Μίαν σημερινὴν πόλιν, πρωτεύουσαν ἐπαρχίας.

8) Μίαν πόλιν.

9) Μίαν κωμόπολιν.

Ἐρωτᾶται:

— Ποῖα εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν μερῶν τούτων;

ΕΠΕΞΗΓΗΣΙΣ

Τὸ παρατιθέμενον σχῆμα ἐλήφθη ἐπὶ χάρτου διαφανοῦς, ἀπὸ τὸν γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ γεωγραφικὸς χάρτης, ὅστις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ἔχει χαραχθεῖ ὑπὸ κλίμακα 1 : 2,000,000.

Ἐπομένως ἐσύρθησαν αἱ γραμμαὶ αὗται καὶ ἐτέθησαν τὰ σημεῖα εἰς τὰς κανονικὰς

ἀποστάσεις, ὅπως δηλαδὴ εἶναι καὶ τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν. — Ἐκαστος λοιπὸν διὰ τὸ λύσῃ, δὲν ἀπαιτεῖται ἢ νὰ εὕρῃ παρομοίαν γραμμὰς καὶ νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ ἀντίστοιχα μέρη.

σμὸν πορακαλοῦνται, νὰ στείλουν τὴν λύσιν των ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, ἐντὸς φακέλλου.

Θὰ σημειώσουν δὲ ἀπλῶς τοὺς ἀριθμούς ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 9 καὶ παραπλεύρως ἑκάστου ἀριθμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ μέρους.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰανουαρίου.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν.

Θὰ γίνῃ κλήρωσις μετὰ αὐτῶν καὶ ὅστις ἐπιτύχῃ θὰ λάβῃ ἓν βιβλίον ἢ ἄλλο ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του, ἀξίας μέχρι 5 δραχμῶν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 11^{ος}

Μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων αἰνιγμάτων, ἃτινα ἔχουν μείνει ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

Τὶς γίγας γεννᾶται
ἀνδροῦται εἰς νάνον,
γηράσκει δέ, πάλιν
εἰς γίγαντα φθάνων;

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰανουαρίου.

Μεταξὺ τῶν λυτῶν θὰ γίνῃ κλήρωσις. Ὅστις ἐπιτύχῃ θὰ λάβῃ ἓν βιβλίον ἢ ἄλλο ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του ἀξίας μέχρι 3 δραχμῶν.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ 8^{ον} ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΔΙΑΤΑΣΩΡΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας παρεπονέθησαν ὅτι, διὰ τῆς ἀποκοπῆς τεμαχίων ἐκ τοῦ φύλλου, ἀσχημίζον αὐτό, δηλοῦμεν ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποκόπτεται τὸ ἐντυπον δελτίον τοῦ 8ου Δημοψηφίσματος.

Τὸ δημοψήφισμα τοῦτο ἀφορᾷ, ὡς γνωστὸν, τὰς ὠραιότερας Ἑλληνίδας, καὶ ἀποτελεσμα αὐτοῦ θὰ ἦνε νὰ ἐκλεγῇ ἡ ὠραιότερα ἑκάστης ἐπαρχίας.

Ἐκτὸς λοιπὸν τῶν ψηφισάντων ἤδη, οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν ἐντυπα ψηφοδέλτια, δύναται ἕκαστος ἀναγνώστης τοῦ φύλλου, νὰ στέλλῃ χειρογράφως τὸ ὄνομα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐκλέξῃ, ἀρκεῖ νὰ σημειώσῃ

καὶ τὴν ἐπαρχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ ἐκλεκτή του.

Συνεπῶς δὲν ἀπαιτεῖται πλέον ν' ἀποκόπῃ τὸ δελτίον.

Μέχρι τοῦδε ἔχουν σταλεῖ πλεῖστα ψηφοδέλτια.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι τῶν ἀγοραστῶν τοῦ φύλλου ἐδίστασαν νὰ ψηφίσουν, διὰ νὰ μὴ ἀκρωτηριασθῶν αὐτό, δηλοῦμεν, ὅτι ἡ προθεσμία μέχρι τῆς ὁποίας δύναται οἰοσδήποτε νὰ στείλῃ χειρογράφως τὴν ψήφον του, παρατείνεται μέχρι τῆς (20) τρέχοντος Ἰανουαρίου.

Ο 9^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΟΚΤΩ ΑΛΟΓΑ

Ἀθροῖα καταφθάνουν αἱ λύσεις τοῦ 9ου

διαγωνισμοῦ, διὰ «τὰ 8 ἀλογα εἰς τοὺς 9 σταύλους». Ἡ προθεσμία λήγει τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου.

Παρατηροῦμεν εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας τὴν λύσιν, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποκόπῃ τὸ φύλλον καὶ νὰ μᾶς στέλλουν τὸ σχῆμα, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐξητήσαμεν.

Δύνανται νὰ σχηματίζουν τὴν λύσιν χειρογράφως καὶ νὰ τὴν ἀποστέλλουν.

Ο 7^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΚΥΡΙΑΙ

Ἡ προθεσμία διὰ τὰς λύσεις τοῦ 7ου Διαγωνισμοῦ, περὶ τῆς ἐποχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν αἱ ἐνδυμασίαι τῶν δύο εἰκονιζομένων κυριῶν, λήγει τὴν 15ὴν Ἰανουαρίου.

ΤΟ Α^{ον} ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ „ΕΛΛΑΔΟΣ“ ΑΝΕΤΥΠΩΘΗ

Εἰδοποιούμεν τοὺς διατηροῦντας τὴν σειρὰν τῆς «Ἑλλάδος» ὅτι τὸ α'. φύλλον αὐτῆς, ὅπερ εἶχεν ἐξαντληθεῖ, καθ' ὁλοκληρίαν, ἀνετυπώθη ἤδη, πρὸ δύο ἡμερῶν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐπομένως δύνανται νὰ τὸ ζητήσουν ἐκ τῶν γραφείων μας, ἢ διὰ τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.